

EU-förordning om civilrättsliga skyddsåtgärder

REGERINGSKANSLIET

Justitiedepartementet

SOU och Ds kan köpas från Fritzes kundtjänst.
Beställningsadress: Fritzes kundtjänst, 106 47 Stockholm
Ordertelefon: 08-598 191 90
E-post: order.fritzes@nj.se
Webbplats: fritzes.se

För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Fritzes Offentliga Publikationer på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.
Svara på remiss – hur och varför.
Statsrådsberedningen, SB PM 2003:2 (reviderad 2009-05-02)
En kort handledning för dem som ska svara på remiss. Häftet är gratis och kan laddas ner som pdf från eller beställas på regeringen.se/remiss

Omslag: Regeringskansliets standard.
Tryck: Elanders Sverige AB, Stockholm 2014.

ISBN 978-91-38-24179-0
ISSN 0284-6012

Innehåll

Promemorians huvudsakliga innehåll	7
1 Författningsförslag	8
1.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.....	8
1.2 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).....	10
1.3 Förslag till förordning med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor	11
2 Ärendet och dess beredning	13
3 Bakgrund	15
3.1 Ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder	15
3.2 Närmare om förordningen	16
3.3 Gällande svenska regler	19
3.3.1 Lagen (1988:688) om kontaktförbud	19
3.3.2 Familjerättsliga besöksförbud.....	21

4	Ömsesidigt erkännande av civilrättsliga skyddsåtgärder	23
4.1	Behovet av kompletterande bestämmelser till förordningen.....	23
4.2	Tillämpningsområdet	27
4.3	Erkännande av en skyddsåtgärd	33
4.3.1	Erkännande och justering.....	34
4.3.2	Behörig myndighet	35
4.3.3	Närmare om förfarandet hos åklagaren.....	38
4.4	Verkan av ett erkännande	42
4.5	Domstolsprövning	48
4.5.1	Behörig domstol.....	48
4.5.2	Om överklagande och att ansöka om vägrat erkännande	50
4.5.3	Rättens prövning.....	52
4.6	Sekretess	54
5	Konsekvenser av förslagen.....	56
6	Ikraftträdande	59
7	Författningskommentar	60
7.1	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.....	60
7.2	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	64

**Bilaga 1 – EU-förordningen om ömsesidigt erkännande
av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor 65**

**Bilaga 2 – Genomförandeförordning om fastställande av
intygen i EU-förordningen om ömsesidigt
erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor..... 74**

Promemorians huvudsakliga innehåll

I promemorian lämnas förslag till kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor. Förordningen är direkt tillämplig i alla EU:s medlemsstater från den 11 januari 2015. För sin tillämpning i Sverige krävs vissa kompletterande bestämmelser.

Genom förordningen införs regler för att en kontaktförbudslignande skyddsåtgärd som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas och få effekt i en annan medlemsstat om den skyddsbehövande beger sig till den staten. Erkännandet ska inte kräva något särskilt förfarande i den anmodade staten.

I promemorian lämnas förslag till bestämmelser om behörig myndighet och behörig domstol. Inga svenska skyddsåtgärder bedöms falla inom förordningens tillämpningsområde. Förslag till det närmare förfarandet lämnas därför endast för åberopande av utländska skyddsåtgärder i Sverige. Det föreslås att det införs en särskild lag med kompletterande bestämmelser till förordningen.

Författningsförslagen föreslås träda i kraft den 1 april 2015.

1 Författningsförslag

1.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor

Härigenom föreskrivs följande.

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor¹.

2 § Åklagare är behörig myndighet enligt förordningen.
Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela föreskrifter om vilka åklagare som är behöriga enligt första stycket.

3 § Behörig domstol enligt artikel 11 är den tingsrätt där behörig åklagare ska föra talan i brottmål i allmänhet.
Behörig domstol enligt artikel 13 är Stockholms tingsrätt.

4 § Stockholms tingsrätt får för gemensam handläggning lämna över en ansökan enligt artikel 13 till en annan tingsrätt om det vid den andra tingsrätten finns ett ärende som har nära samband

¹ EUT L 181, 29.6.2013, s 4 (Celex 32013R0606).

med det förstnämnda ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

5 § Vid rättens prövning tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2015.

1.2 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 35 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Kontaktförbud

35 kap.

Kontaktförbud och andra skyddsåtgärder

5 §²

Sekretess gäller i ärende enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon närstående till denne lider men om uppgiften röjs.

Sekretess gäller i ärende enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon närstående till denne lider men om uppgiften röjs. *Detsamma gäller i ärende om erkännande av en skyddsåtgärd enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.*

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst sjuttio år.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2015.

² Senaste lydelse 2011:494.

1.3 Förslag till förordning med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor

Regeringen föreskriver följande.

1 § Denna förordning kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor³.

2 § Åklagaren på den ort där skyddsåtgärden helt eller huvudsakligen ska gälla är behörig myndighet enligt förordningen om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.

3 § Ett intyg som åberopas inför åklagaren enligt artikel 4 ska vara upprättat på svenska eller vara åtföljt av en översättning till svenska.

4 § En erkänd skyddsåtgärd ska registreras hos Åklagarmyndigheten.

Åklagaren ska registrera ett intyg enligt artikel 14 som avser uppskjutande eller upphävande av skyddsåtgärden eller återkallelse av det ursprungliga intyget.

5 § Vid prövning av frågan om justering av skyddsåtgärden enligt artikel 11 gäller 11 § lagen (1988:688) om kontaktförbud.

Ett beslut om en sådan justering ska vara skriftligt och ange

1. den skyddade personen och den person som är orsak till fara,
2. innebörden av justeringen,
3. de skäl som har föranlett justeringen, och

³ EUT L 181, 29.6.2013, s 4 (Celex 32013R0606).

4. upplysning om möjligheten att överklaga justeringen enligt artikel 11.

Beslutet ska delges den skyddade personen och den person som är orsak till fara.

6 § Om det kan antas att den som ska delges en handling inte förstår svenska ska åklagaren låta översätta handlingen till ett språk som mottagaren kan antas förstå. Vid åklagarens handläggning gäller i övrigt 10 och 13 §§ lagen (1988:688) om kontaktförbud.

7 § Åklagaren ska dokumentera alla misstänkta överträdelser av en erkänd skyddsåtgärd.

8 § Åklagarens beslut enligt artikel 11 om justering av skyddsåtgärden får överklagas till behörig domstol. Överklagandet ska göras skriftligen senast tre veckor från det att beslutet delgavs klaganden och ges in till åklagaren.

Ett överklagande som inte har kommit in i rätt tid ska avvisas av åklagaren. Om överklagandet inte avvisas ska detta och övriga handlingar överlämnas till domstolen.

9 § En ansökan enligt artikel 13 om att erkännande ska vägras ska göras skriftligen till Stockholms tingsrätt.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 2015.

2 Ärendet och dess beredning

Våren 2011 antog Europeiska kommissionen ett åtgärdspaket för att stärka brottsoffers rättigheter inom EU. En del av åtgärds-paketet bestod i ett förslag till förordning om ömsesidigt erkän-nande av skyddsåtgärder i civilrättsliga förfaranden.

Den 12 juni 2013 antog Europaparlamentet och rådet förord-nings nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor. Förordningen är publicerad i Europeiska unionens officiella tidning (EUT L 181, 29.6.2013, s. 4) och finns i svensk lydelse i *bilaga 1*. EU-kommissionen antog den 2 september 2014 genomförandeförordning nr 939/2014 om fastställande av de intyg som avses i artiklarna 5 och 14 i Europa-parlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 om ömse-sidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor. For-mulären har publicerats i Europeiska unionens officiella tidning (EUT L 263, 3.9.2014, s. 10) och finns i svensk lydelse i *bilaga 2*. Förordningen är tänkt att komplettera direktiv 2011/99/EU om den europeiska skyddsordern, vilket antogs den 13 december 2011 och gäller för skyddsåtgärder beslutade i straffrättsliga frågor. Frågan om det straffrättsliga direktivets genomförande i svensk rätt bereds i annan ordning och har analyserats av en utredare som har redovisat sina slutsatser i en promemoria (Ds 2014:3). Förordningen trädde i kraft den 19 juli 2013 och ska tillämpas från och med den 11 januari 2015. Senast samma dag ska det straffrättsliga direktivet vara genomfört i med-lemsstaterna.

I promemorian övervägs behovet av författningsbestämmelser för den praktiska tillämpningen av förordningen.

3 Bakgrund

3.1 Ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder

Direktivet om den europeiska skyddsordern antogs i december 2011 efter ett medlemsstatsinitiativ om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder. Direktivet syftade ursprungligen till att utgöra ett heltäckande instrument om samarbete kring medlemsstaternas samtliga kontaktförbudsliknande beslut, oavsett i vilket sorts förfarande åtgärden var beslutad. Under förhandlingarna kom direktivets tillämpningsområde i relation till den rättsliga grunden att ifrågasättas. Mot den bakgrunden presenterade kommissionen i maj 2011 ett förslag till förordning om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i *civilrättsliga* frågor. I samband med detta begränsades förslaget till direktiv till att gälla enbart skyddsåtgärder beslutade i *straffrättsliga* frågor. Direktivet och förordningen kompletterar därmed varandra och bildar tillsammans ett heltäckande system för ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder.

Förslag om hur direktivet ska genomföras i svensk rätt har presenterats i promemorian Europeisk skyddsorder – Samarbete om skydd för hotade och förföljda personer inom EU (Ds 2014:3). Där föreslås bl.a. en ny lag om erkännande och verkställighet i Sverige av en europeisk skyddsorder utfärdad i en annan medlemsstat och en kompletterande förordning om utfärdande av en svensk skyddsorder. Promemorian har remitterats och bereds för närvarande i Regeringskansliet.

Till skillnad från direktivet är förordningen direkt tillämplig i varje medlemsstat och behöver inte genomföras i nationell rätt. Detta hindrar inte att det införs kompletterande bestämmelser av verkställande karaktär. Medlemsstaterna är skyldiga att se till att förordningen kan tillämpas i praktiken och får ett effektivt genomslag.

3.2 Närmare om förordningen

Förordningen är ett led i det fortgående arbetet inom EU med att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa där den fria rörligheten för personer säkerställs och möjligheten till rättslig prövning underlättas (beaktandesats 1). I syfte att gradvis upprätta ett sådant område ska unionen besluta om åtgärder rörande samarbete i civilrättsliga frågor med gränsöverskridande verkan. Det rättsliga samarbetet i civilrättsliga frågor som har gränsöverskridande följder ska bygga på principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden (artikel 81.1 fördraget om Europeiska unionens funktionssätt). För att unionsmedborgare ska kunna utöva rätten att fritt röra sig inom unionen bör det i ett gemensamt rättsligt område utan inre gränser finnas bestämmelser som innebär att det skydd som ges en person i en medlemsstat genom ett beslut om skyddsåtgärder upprätthålls i varje annan medlemsstat till vilken denna person reser eller flyttar. Bestämmelser om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder behövs för att säkerställa att skyddsåtgärder meddelade i en medlemsstat snabbt och enkelt erkänns i en annan medlemsstat (beaktandesats 3).

Förordningen syftar till att fastställa regler för en enkel och snabb mekanism för erkännande av skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat i civilrättsliga frågor (artikel 1). De åtgärder som omfattas av tillämpningsområdet är beslut som ålägger en person som är orsak till fara skyldigheter i avsikt att skydda en annan person när den senare personens fysiska eller

psykiska integritet kan vara i fara (artikel 3.1). I förordningen definieras dessa beslut som skyddsåtgärder. De skyldigheter som avses utgörs av förbud mot att beträda viss plats, förbud att ta kontakt och förbud mot att komma den skyddade personen närmare än ett visst avstånd. Förordningen ska säkerställa att det skydd som ges en fysisk person i en medlemsstat bibehålls och fortsätter att gälla i varje annan medlemsstat till vilken denna person reser eller flyttar (*beaktandesats 2*).

Förordningens tillämpningsområde omfattar skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor utfärdade av en rättslig eller annan myndighet som getts behörighet i frågor som omfattas av förordningens tillämpningsområde. Förordningen är bara tillämplig på fall där erkännande av en skyddsorder begärs i en annan medlemsstat än den som har meddelat den (*artikel 2*). Vidare är förordningen endast tillämplig på skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor. De skyddsåtgärder som har meddelats i straffrättsliga frågor omfattas istället av direktivet om den europeiska skyddsordern.

Förordningen bygger på principen om ömsesidigt erkännande och en skyddsåtgärd som har meddelats av en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan något särskilt förfarande och vara verkställbar utan krav på verkställbarhetsförklaring (*artikel 4.1*). Den skyddade person som vill återöppna en skyddsåtgärd i en annan medlemsstat än den i vilken skyddsåtgärden är utfärdad måste tillhandahålla den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten en kopia av skyddsåtgärden och ett intyg som har utfärdats av den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten. Vid behov ska den skyddade personen även tillhandahålla en översättning av intyget, vilket den utfärdande myndigheten på begäran ska förse den skyddade personen med (*artiklarna 4.2 och 5*). Det närmare förfarandet vid verkställigheten regleras i den anmodade staten, men intygets rättsverkningar får inte gå utöver vad som följer av skyddsåtgärdens verkställbarhet och verkan av ett erkännande ska, oavsett om skyddsåtgärden har en längre varaktighet, begränsas till tolv månader från det att intyget utfärdades (*artikel 4.3-4.5*). Intyg får endast utfärdas om den som är orsak till fara har underrättats

om skyddsåtgärden eller, om skyddsåtgärden har meddelats i dennes uteläge, delgivits stämningens ansökan eller motsvarande handling eller har i enlighet med ursprungsmedlemsstatens lagstiftning informerats om att förfarandet inletts. Om skyddsåtgärden har meddelats i ett förfarande som inte föreskriver att den person som är orsak till fara ska underrättas på förhand får ett intyg endast utfärdas om denne hade rätt att överklaga skyddsåtgärden (*artikel 6*).

Om det är nödvändigt för att en skyddsåtgärd ska kunna få effekt i den anmodade medlemsstaten kan den behöriga myndigheten i denna stat justera sakuppgifterna i skyddsåtgärden. Detta förfarande ska regleras i den anmodade statens lagstiftning och den person som är orsak till fara ska underrättas om justeringen. En justering får överklagas av såväl den skyddade personen som den person som är orsak till fara (*artikel 11*). Däremot får en skyddsåtgärd aldrig omprövas i sak i den anmodade medlemsstaten (*artikel 12*). I vissa undantagssituationer får erkännande och verkställighet av en skyddsåtgärd vägras av en domstol i den anmodade medlemsstaten efter ansökan från den som är orsak till fara (*artikel 13*). Vidare kan erkännande eller verkställighet uppskjutas eller upphävas om någon liknande åtgärd vidtas med skyddsåtgärden i ursprungsmedlemsstaten (*artikel 14*). Ett intyg ska innehålla viss föreskriven information, däribland den utfärdande myndighetens kontaktuppgifter, uppgifter om den skyddade personen och personen som är orsak till fara samt alla nödvändiga uppgifter för verkställigheten. (*artikel 7*). Den person som är orsak till fara ska underrättas om intyget och dess rättsverkningar i enlighet med ursprungsmedlemsstatens lagstiftning om personen bor där, eller, om denna person bor i ett annat land, genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande. Den skyddade personens vistelseort och andra liknande uppgifter ska inte röjas, såvida inte röjandet är nödvändigt för verkställigheten av skyddsåtgärden (*artikel 8*).

Både den skyddade personen och personen som är orsak till fara kan begära att skyddsåtgärden rättas eller återkallas av den

utfärdande myndigheten. Detta kan även ske på den utfärdande myndighetens egna initiativ (*artikel 9*). Den utfärdande myndigheten ska även bistå den skyddade personen med information om bl.a. behöriga myndigheter i den anmodade medlemsstaten (*artikel 10*).

I genomförandeförordning om fastställande av de intyg som avses i artiklarna 5 och 14 i förordningen finns de standardformulär som ska tillämpas dels för att utfärda ett intyg om en meddelad skyddsåtgärd dels för att skjuta upp eller upphäva erkännande eller verkställighet (genomförandeförordning nr 939/2014 av den 2 september 2014 om fastställande av de intyg som avses i artiklarna 5 och 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor).

3.3 Gällande svenska regler

Förordningen behandlar överförande mellan EU-medlemsstaterna av beslut om skyddsåtgärder som har meddelats för att skydda en annan person, vars fysiska eller psykiska integritet är utsatt för fara. De beslut som avses ska innebära att den person som är orsak till fara åläggs förbud att beträda den plats där den skyddade personen bor, arbetar, besöker eller vistas, förbud att ta kontakt med den skyddade personen eller förbud att komma den skyddade personen närmare än ett visst fastställt avstånd. Endast beslut meddelade i civilrättsliga frågor omfattas av tillämpningsområdet.

3.3.1 Lagen (1988:688) om kontaktförbud

Förbud för en person att besöka eller på annat sätt ta kontakt med eller följa efter en annan person (kontaktförbud) får meddelas om det på grund av särskilda omständigheter finns risk för att den mot vilken förbudet avses gälla kommer att begå

brott mot, förfölja eller på annat sätt allvarligt trakassera den som förbudet avser att skydda (lagen [1988:688] om kontaktförbud).

Ett kontaktförbud får också avse förbud att uppehålla sig i en bostad som brukas gemensamt med en annan person (kontaktförbud avseende gemensam bostad) om det på grund av särskilda omständigheter finns risk för att den mot vilken förbudet avses gälla kommer att begå brott mot en sammanboendes liv, hälsa, frihet eller frid.

Om det kan antas att ett kontaktförbud inte är tillräckligt, får förbudet utvidgas till att avse förbud att uppehålla sig i närheten av en annan persons bostad eller arbetsplats eller annat ställe där den personen brukar vistas (utvidgat kontaktförbud). Den som har överträtt ett utvidgat kontaktförbud får meddelas förbud att uppehålla sig inom ett större område (särskilt utvidgat kontaktförbud). Ett särskilt utvidgat kontaktförbud ska som regel förenas med villkor om elektronisk övervakning. Den mot vilken förbudet gäller är skyldig att medverka till den elektroniska övervakningen.

Ett kontaktförbud ska meddelas för viss tid och får meddelas för högst ett år och förlängas med högst ett år i taget. Kontaktförbud avseende gemensam bostad får meddelas för högst två månader och ett särskilt utvidgat kontaktförbud med villkor om elektronisk övervakning får meddelas för högst sex månader. Frågor om kontaktförbud tas upp på begäran av den som förbudet avses skydda eller när det annars finns anledning till det och ska handläggas skyndsamt. Frågan prövas av allmän åklagare på den ort där förbudet helt eller huvudsakligen ska gälla eller där den mot vilken förbudet avses gälla har sin hemvist eller mera varaktigt uppehåller sig. Är denna person misstänkt för brott som har betydelse för frågan om kontaktförbud får frågan även prövas av den åklagare som är behörig att väcka åtal för brottet. Åklagaren får anlita biträde av polismyndighet för utredningen. Om ärendet gäller kontaktförbud avseende gemensam bostad eller särskilt utvidgat kontaktförbud ska ett offent-

ligt biträde förordnas för den som förbudet avses gälla. Åklagarens beslut ska på begäran av den som har ålagts kontaktförbud eller den som förbudet avses skydda överlämnas till tingsrätten för prövning. Omfattar ärendet beslut om kontaktförbud avseende gemensam bostad ska överlämnandet ske utan dröjsmål. Vid avgörande av saken ska rätten bestå av en lagfaren domare och tre nämndemän, precis som i brottmål. Är den mot vilken förbudet avses gälla misstänkt för brott som har betydelse för prövning av frågan om kontaktförbudet får beslutet prövas i mål om åtal för brottet.

Den som bryter mot ett kontaktförbud döms för överträdelse av kontaktförbud till böter eller fängelse i högst ett år. I ringa fall ska inte dömas till ansvar. Den som har meddelats ett särskilt utvidgat kontaktförbud med villkor om elektronisk övervakning och som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet hindrar att den elektroniska övervakningen kommer till stånd eller kan fortgå döms för hindrande av elektronisk övervakning till påföljd enligt samma straffskala.

3.3.2 Familjerättsliga besöksförbud

I ett mål om äktenskapsskillnad kan rätten på yrkande av någon av makarna förbjuda makarna att besöka varandra till dess att skillnadsfrågan har avgjorts genom en dom som har vunnit laga kraft (14 kap. 7 § äktenskapsbalken). I och med att en dom på äktenskapsskillnad vinner laga kraft upphör besöksförbudet och någon möjlighet att förlänga förbudet efter den tidpunkten finns inte. Däremot ges rätten möjlighet att, om handläggningen av ett mål om äktenskapsskillnad har avslutats utan att det har beslutats vem av makarna som ska ha rätt att bo kvar i deras gemensamma bostad till dess att bodelning har skett, på ansökan av en av makarna förordna om kvarsittanderätt för en av dem (18 kap. 2 § samma balk). Rätten får också för samma tid förbjuda makarna att besöka varandra. Ett sådant förordnande om besöksförbud förutsätter att domstolen samtidigt beslutar om

kvarsittanderätt. Rätten har även möjlighet att meddela interimistiska beslut i dessa frågor. Äktenskapsbalkens bestämmelser om besöksförbud är tillämpliga även vid upplösningen av registrerade partnerskap (2 kap. 3 § lagen [1994:1117] om registrerade partnerskap och 2 § lagen [2009:260] om upphävande av den lagen). Motsvarande bestämmelse om besöksförbud i samband med kvarsittanderätt finns även för sambor (28 § sambolagen [2003:376]). I mål om rätt att överta bostad får domstolen besluta om kvarsittanderätt och besöksförbud på motsvarande sätt som i 28 § (31 § samma lag). Överträds ett familjerättsligt besöksförbud tillämpas straffbestämmelsen i lagen om kontaktförbud.

4 Ömsesidigt erkännande av civilrättsliga skyddsåtgärder

4.1 Behovet av kompletterande bestämmelser till förordningen

Förslag: En ny lag med kompletterande bestämmelser till förordningen införs.

Skälen för förslaget

Behovet av nya bestämmelser

Förordningen om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder föreskriver att ett beslut om skyddsåtgärd som en EU-stat har meddelat i en civilrättslig fråga, av innebörd att en person åläggs förbud att besöka eller kontakta en annan person, automatiskt ska erkännas och vara verkställbart i övriga EU:s medlemsstater utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.

Förordningen och direktivet om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga respektive straffrättsliga frågor innebär att ett nytt område för internationellt rättsligt samarbete införs mellan EU:s medlemsstater. Sverige deltar inte heller i något annat internationellt samarbete kring skyddsåtgärder. I

svensk rätt saknas därför bestämmelser som möjliggör att ett svenskt kontaktförbud får effekt i en annan stat. Det finns inte heller några bestämmelser som möjliggör erkännande av ett utländskt beslut om skyddsåtgärder.

Såsom en EU-förordning är förordningen direkt tillämplig i nationell rätt, vilket innebär att den varken ska eller får inkorporeras i eller transformeras till nationell rätt. Det kan dock behövas kompletterande bestämmelser på nationell nivå som ser till att förordningen kan tillämpas i den nationella rättsordningen. Förordningen innehåller bl.a. bestämmelser som kräver att medlemsstaterna utser behörig domstol samt en uppmaning om att nationellt reglera förfarandet för justering av en skyddsåtgärd (artiklarna 11.2 och 18.1 a). Det behövs alltså nationella föreskrifter av såväl administrativ som processuell natur.

De nya bestämmelsernas form och placering

De föreskrifter som ska komplettera förordningen måste vara förenliga med förordningens lydelse. De måste även vara förenliga med förordningens syfte, vilket är att utgöra en enkel och snabb mekanism för erkännande av skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat i civilrättsliga frågor (artikel 1). Föreskrifterna måste dessutom stämma överens med den allmänna systematiken i bestämmelserna på det aktuella rättsområdet och med allmänna grundläggande gemenskapsrättsliga principer (jämför de förenade målen C-231/00, C-303/00 och C-451/00 *Cooperativa Lattepiù arl m.fl. mot Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) m.fl. REG 2004, s. I-2906*).

Det obligatoriska lagområdet, dvs. det område där föreskrifter ska meddelas av riksdagen genom lag, omfattar bl.a. bestämmelser om domstolarnas rättsskipningsuppgifter (11 kap. 2 § regeringsformen). Förordningen innebär bl.a. att medlemsstaterna ska utse behörig domstol för prövning av om erkännande

under vissa omständigheter ska vägras. Kompletterande bestämmelser avseende rättens prövning kommer därför behöva regleras i lag. Därtill kommer behov av viss närmare reglering av bl.a. förfarandet för erkännande av skyddsåtgärder. Dessa bestämmelser kan huvudsakligen meddelas genom förordning.

Lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden träder i kraft den 10 januari 2015. Lagen ersätter en äldre lag på samma område och innehåller kompletterande bestämmelser till flera unionsrättsakter och andra internationella instrument på privaträttens område. I samband med den äldre lagens införande framhölls att det var önskvärt att de bestämmelser som kompletterar internationella instrument om domstols behörighet eller om erkännande och verkställighet av privaträttsliga avgöranden så långt som möjligt samlas i en lag då enhetliga regler om handläggningen ökar överskådligheten och underlättar för tillämparna (prop. 2005/06:48 s. 30). Även den nya lagen syftar till att samla dessa bestämmelser i en gemensam lag, eftersom regleringen på det sättet blir lättare att överblicka för rättstillämparna. Lagen har getts en sådan utformning att det ska vara möjligt att i framtiden låta den omfatta även andra unionsrättsakter och andra instrument (prop. 2013/14:219 s. 64). Det finns därför anledning att överväga om även de bestämmelser som krävs till komplettering av förordningen om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor bör föras in i denna reglering. Det regelverket, som kompletterar flera unionsrättsliga eller internationella instrument, består huvudsakligen av bestämmelser om förfarande för erkännande och verkställighet av utländska avgöranden, till skillnad från den nu aktuella förordningen som endast reglerar erkännande av skyddsåtgärder och inte förfaranden för genomförande eller verkställighet av sådana åtgärder. Medlemsstaterna är skyldiga att se till att skyddsåtgärderna får effekt i den anmodade medlemsstaten men har inte någon skyldighet att tillskapa skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor för att förordningen ska kunna tillämpas. Förord-

ningen innebär ett krav på att skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat erkänns i alla andra medlemsstater utan att några särskilda förfaranden behövs. De bestämmelser som krävs med anledning av förordningen kommer därför delvis vara av ett annat slag än de som finns i det samlade regelverket. Till det kommer att kompletteringslagstiftningen till flera familjerättsliga EU-instrument tidigare har bedömts böra placeras i särskilda lagar, t.ex. lagen (2008:450) med kompletterande bestämmelser till Bryssel II-förordningen samt lagen (2011:603) med kompletterande bestämmelser till EU:s underhållsförordning och 2007 års Haagkonvention om underhållsskyldighet. De skyddsåtgärder som förordningen avser motsvaras i svensk rätt närmast av kontaktförbud i enlighet med lagen (1988:688) om kontaktförbud och besöksförbud enligt äktenskapsbalken och sambolagen (2003:376). Med hänsyn till förordningens nära samband med frågor om kontaktförbud finns anledning att även i fråga om behörig myndighet överväga en annan ordning än den som anvisas för tillämpningen av övriga civilrättsliga förordningar, där tingsrätt regelmässigt utpekats som den instans till vilken ansökningar ska göras. Det finns alltså skäl att avvika från befintlig ordning och inte infoga de nya bestämmelserna i den kommande lagen med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

Med hänsyn till förordningens nära samband med frågor om kontaktförbud finns anledning att överväga om de nya bestämmelserna i stället kan föras in i det befintliga regelverket om kontakt- och besöksförbud. Regleringen om kontakt- och besöksförbud rör förutsättningar för och tillämpning av svenska beslut om kontakt- respektive besöksförbud. Förordningen innebär inte någon förändring av den regleringen och skapar inte heller någon ny typ av skyddsåtgärd som kräver andra förutsättningar för beslut. Förordningen reglerar endast ömsesidigt erkännande av redan meddelade nationella beslut om skyddsåtgärder i syfte att skapa en enkel och snabb mekanism för att ett

beslut meddelat i en medlemsstat ska få effekt i övriga medlemsstater. Förordningsbestämmelserna är direkt tillämpliga i Sverige och de nya bestämmelser som krävs till komplettering av förordningen är av en helt annan karaktär än kontakt- och besöksförbudsregleringen. Mot bakgrund därav är det inte lämpligt att i denna reglering föra in de nya bestämmelserna om ömsesidigt erkännande av beslut om skyddsåtgärder.

Direktivet om den europeiska skyddsordern reglerar dock också ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder. Direktivet har utformats utifrån straffrättsliga förhållanden och till skillnad från förordningen bygger direktivet på att myndigheterna i de olika medlemsstaterna samverkar med varandra. I den utfärdande staten utfärdar den behöriga myndigheten en skyddsorder som översänds till den andra statens behöriga myndighet, som har att meddela beslut om verkställighet av skyddsordern om inte någon av de omfattande grunderna för att vägra verkställighet åberopas. Med hänsyn till de betydande skillnaderna mellan instrumenten när det gäller förfarandet, och med hänsyn till att direktivet till skillnad från förordningen måste genomföras i svensk rätt för att bli tillämpligt, framstår det inte heller som lämpligt med en gemensam reglering för de kompletterande bestämmelserna avseende förordningen och de bestämmelser som krävs till genomförande av direktivet.

Sammanfattningsvis kan därför de bestämmelser som behövs till komplettering av förordningen svårigen inordnas i något befintligt regelverk utan bör i stället införas i en ny särskild lag, med kompletterande föreskrifter i förordning.

4.2 Tillämpningsområdet

Bedömning: Inga svenska skyddsåtgärder omfattas av förordningens tillämpningsområde.

Skälen för bedömningen

Allmänna utgångspunkter

För att fastställa förordningens tillämpningsområde för svensk del är det av central betydelse att klarlägga i vilken utsträckning det finns svenska beslut som motsvarar de skyddsåtgärder som omfattas av förordningen. De beslut som är av intresse vid en sådan bedömning är kontaktförbud meddelade enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud och familjerättsliga besöksförbud enligt äktenskapsbalken och sambolagen (2003:376).

Förordningen gäller skyddsåtgärder som har meddelats i civilrättsliga frågor där beslutet innebär att en person som är orsak till fara åläggs skyldigheter i avsikt att skydda en annan person när den senare personens fysiska eller psykiska integritet kan vara utsatt för fara. De skyldigheter som avses utgörs av förbud mot att beträda viss plats, förbud mot att ta kontakt och förbud mot att komma den skyddade personen närmare än ett visst avstånd (artikel 3.1). Förordningen innebär inte någon skyldighet för medlemsstaterna att ändra sina nationella system så att skyddsåtgärder kan meddelas i civilrättsliga frågor eller att införa sådana åtgärder i civilrättsliga frågor för tillämpningen av förordningen (skäl 12). Begreppet civilrättsliga frågor ska ges en självständig tolkning i enlighet med unionsrättens principer och det är inte av avgörande betydelse om det är en civilrättslig, administrativ eller straffrättslig myndighet som har meddelat skyddsåtgärden (skäl 10).

EU-domstolen har vid tolkningen av begreppet *civilrättsliga frågor* konstaterat att begreppet även kan omfatta åtgärder som enligt den nationella lagstiftningen faller under offentligrättslig reglering. Vidare har framhållits att begreppet ska tolkas mot bakgrund av dels den aktuella rättsaktens syften och systematik, dels de allmänna principer som framgår av de nationella rättsystemen som helhet betraktade (EU-domstolens domar av den 15 februari 2007 i mål C-292/05, av den 27 november 2007 i mål C-435/06, A och av den 2 april 2009 i mål C-523/07, A).

Kontaktförbud enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud

Skyddsåtgärder enligt förordningen utgörs av beslut som, om en persons fysiska eller psykiska integritet är utsatt för fara, innebär att den person som är orsak till fara åläggs förbud att beträda en viss plats där den skyddade personen vistas, förbud att ta kontakt med den skyddade personen och förbud att närma sig personen på ett visst avstånd.

Förbud för en person att besöka eller på annat sätt ta kontakt med en annan person eller att följa efter denna person (kontaktförbud) får, enligt lagen om kontaktförbud, meddelas när det finns risk för att den mot vilken förbudet meddelas kommer att begå brott mot, förfölja eller på annat sätt allvarligt trakassera den som förbudet avses skydda (1 § lagen om kontaktförbud). Sådana kontaktförbud innefattar alltså en riskbedömning på samma sätt som i definitionen av en skyddsåtgärd enligt förordningen och motsvarar i allt väsentligt sådana skyldigheter som omfattas av förordningen. Någon motsvarighet till förbudet att komma den skyddade personen närmare än ett visst fastställt avstånd finns dock inte. Frågan är då om svenska kontaktförbud är att anse som civilrättsliga i förordningens mening.

Klassificering av kontaktförbud enligt nationell rätt

I svensk rätt omfattar civilrätten i första hand relationen mellan enskilda fysiska och juridiska personer och deras rättsliga förhållanden, till skillnad från den offentliga rätten till vilken straffrätten i vid mening hör. När det i civilrätten är fråga om rättsförhållanden mellan formellt likställda parter är i straffrätten fråga om förhållandet mellan staten och underordnade individer (Asp, Jareborg och Ulväng, Kriminalrättens grunder, Uppsala 2010, s. 17).

De svenska kontaktförbuden kan sägas reglera relationen mellan enskilda fysiska personer. Syftet med ett kontaktförbud

är dock att skydda en person mot brott och andra oönskade beteenden som ligger nära det straffbara området. Förfarandet inleds hos åklagare och är i huvudsak indispositivt. I sin utredning kan åklagaren, som har att tillämpa objektivitets- och hänsynsprincipen (23 kap. 4 § första stycket rättegångsbalken), tillämpa vissa bestämmelser om förundersökning i rättegångsbalken och anlita biträde av polis. I övrigt tillämpas förvaltningsrättsliga regler på förfarandet hos åklagaren (13 § lagen om kontaktförbud). Åklagarens beslut får prövas av tingsrätt där samma regler som gäller i brottmål tillämpas i fråga om behörig domstol, rättens sammansättning och omröstning. Vid prövningen är, precis som i ett brottmål, legalitets- och proportionalitetsprinciperna vägledande. En fråga om kontaktförbud kan även under vissa förutsättningar prövas inom ramen för ett brottmål. I övrigt gäller ärendelagen för rättens handläggning av ärendet (21 § lagen om kontaktförbud).

Detta sammantaget leder till slutsatsen att kontaktförbud i svensk rätt närmast är att anse som offentlighetsrättsliga beslut, som meddelas i ett närmast förvaltningsrättsligt förfarande med påtagligt straffrättsliga inslag.

För den som åläggs ett kontaktförbud innebär beslutet dessutom en straffsanktionerad inskränkning i dennes grundlagsskyddade fri- och rättigheter. Beslutet registreras i belastningsregistret och den som bryter mot ett kontaktförbud kan dömas böter eller fängelse i högst ett år. Även den som hindrar att elektronisk övervakning kommer till stånd kan dömas för hindrande av elektronisk övervakning enligt samma straffskala. Överträdelse av kontaktförbud kan ingå bland de brottsliga gärningar som tillsammans kan medföra ansvar för fridskränkingsbrott eller olaga förföljelse enligt 4 kap. 4 a och 4 b §§ brottsbalken.

Klassificering av kontaktförbud enligt unionsrätten

Som har redovisats under de allmänna utgångspunkterna ska frågan om kontaktförbud är att anse som civilrättsliga beslut enligt förordningen avgöras i enlighet med unionsrättens principer. Hur begreppet klassificeras i svensk rätt och vilken myndighet som har meddelat beslutet har inte en avgörande betydelse vid denna bedömning. Begreppet civilrättsliga frågor ska ses som ett självständigt begrepp som ska tolkas mot bakgrund av dels rättsaktens syften och systematik, dels de allmänna principer som framgår av de nationella rättssystemen som helhet betraktade.

Förordningen och det straffrättsliga direktivet kompletterar varandra och bildar tillsammans ett heltäckande system för överförande av skyddsåtgärder mellan unionens medlemsstater. Förordningen måste ses i denna kontext, där syfte och systematik definieras utifrån de två rättsakterna tillsammans. Begreppet civilrättsliga frågor ska alltså tolkas mot denna bakgrund, dvs. som en avgränsning mot direktivets begrepp straffrättsliga frågor. Bedömningen är också beroende av allmänna principer som kan härledas ur de nationella rättssystemen som helhet. Enligt svensk rätt bör, som anförts ovan, kontaktförbud enligt lagen om kontaktförbud betraktas som offentligrättsliga beslut med straffrättsliga inslag. Ett beslut ska visserligen inte anses falla utanför begreppet civilrättsliga frågor enbart på grund av att det enligt nationell rätt omfattas av den offentliga rätten. Mot bakgrund av att avgränsningen mellan de båda rättsakterna hänger på om beslutet är att anse som straffrättsligt eller civilrättsligt får ändå beslutets karaktär enligt nationell rätt viss styrande effekt. Svenska kontaktförbud saknar tydliga civilrättsliga inslag och kan i den kontexten svårligen anses vara civilrättsliga beslut enligt unionsrätten. De svenska kontaktförbudens påtagligt straffrättsliga prägel måste ändå få den konsekvensen att de snarare anses vara skyddsåtgärder meddelade i straffrättsliga frågor än skyddsåtgärder meddelade i civilrättsliga frågor.

Svenska kontaktförbud kan därmed inte anses falla inom förordningens tillämpningsområde.

Familjerättsliga besöksförbud

Familjerättsliga besöksförbud enligt äktenskapsbalken och sambolagen (2003:376) skiljer sig i flera avseenden från kontaktförbud enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud. Till skillnad från ett kontaktförbud är familjerättsliga besöksförbud ömsesidiga och omfattar båda makarna eller samborna. Vidare krävs det inte någon riskbedömning för att meddela ett familjerättsligt besöksförbud. Även om det inte finns någon ovillkorlig rätt att erhålla ett beslut om besöksförbud är det i normalfallet fullt tillräckligt att en make eller en sambo framställer ett yrkande om detta för att domstolen ska meddela ett sådant förbud (prop. 1986/87:1 s. 209 samt 2002/03:70 s. 61 och 63).

I samband med införandet av den dåvarande lagen om besöksförbud ansåg departementschefen att bestämmelserna om familjerättsliga besöksförbud fortfarande hade en funktion att fylla vid sidan av den nya lagen, främst eftersom de bakomliggande behoven var så olika. Även om de familjerättsliga besöksförbuden i viss mån har en preventiv funktion svarar dessa närmast mot ett praktiskt behov av integritetsbetonad natur under den ofta ganska uppslitande övergångsperiod som kan föregå eller följa på den slutliga upplösningen av ett äktenskap eller samboskap. Kontaktförbud enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud syftar främst till att hindra att någon begår brott mot eller allvarligt trakasserar en annan person (prop. 1987/88:137 s. 13 samt prop. 2002/03:70 s. 61 och 63).

Det råder ingen tvekan om att familjerättsliga besöksförbud är civilrättsliga i förordningens mening och att de motsvarar det förbud mot kontakt som utgör en av de skyldigheter som definierar en skyddsåtgärd enligt förordningen. De familjerättsliga besöksförbuden syftar visserligen till att undvika konfrontationer. Avsikten är dock att tillgodose generella integritetsbehov.

Någon riskbedömning görs inte i det enskilda fallet och ett beslut om besöksförbud är ömsesidigt. Sådana beslut kan därför inte sägas ålägga en person som är orsak till fara skyldigheter i avsikt att skydda en annan person. Familjerättsliga besöksförbud motsvarar därmed inte den typ av skyddsåtgärder som avses i förordningen och faller inte inom förordningens tillämpningsområde.

Sammanfattning

Med hänsyn till att varken kontaktförbud enligt lagen om kontaktförbud eller familjerättsliga besöksförbud kan anses utgöra sådana skyddsåtgärder som förordningen omfattar finns det inte några svenska skyddsåtgärder som faller under förordningens tillämpningsområde. Det blir därför inte aktuellt att utforma en ordning för utfärdande av svenska intyg enligt förordningen. De kompletterande bestämmelser som måste införas begränsas därför till att omfatta det förhållandet när en skyddsåtgärd har utfärdats i en annan medlemsstat.

Däremot har frågan om överförande av svenska skyddsåtgärder till andra medlemsstater med stöd av det straffrättsliga direktivet behandlats i promemorian Europeisk skyddsorder – Samarbete om skydd för hotade och förföljda personer inom EU (Ds 2014:3), vilken för närvarande bereds inom Regeringskansliet.

4.3 Erkännande av en skyddsåtgärd

En skyddsåtgärd som åberopas i Sverige av en skyddad person ska erkännas utan något särskilt förfarande och vara verkställbar utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring (artikel 4.1). Den skyddade personen ska tillhandahålla en kopia av skyddsåtgärden och ett särskilt intyg som utfärdats av den utfärdande myndigheten samt, vid behov, en översättning av intyget (artikel

4.2). Den behöriga myndigheten har då att ta ställning till om någon sakuppgift måste justeras (artikel 11). Skyddsåtgärden får aldrig omprövas i sak (artikel 12). Verkan av ett erkännande begränsas till maximalt ett år från utfärdandet av intyget, oavsett om skyddsåtgärden har en längre varaktighet (artikel 4.4). Förfarandet för verkställighet av skyddsåtgärder regleras av den anmodade medlemsstatens lagstiftning (artikel 4.5). Förordningen reglerar endast erkännande av skyddsåtgärder. Medlemsstaterna måste dock tillse att erkända skyddsåtgärder får effekt i den anmodade medlemsstaten (skäl 18).

Mot denna bakgrund behöver det alltså införas regler om det närmare förfarandet för åberopande och justering av en skyddsåtgärd samt om utseende av behörig myndighet för mottagande av och eventuell justering av skyddsåtgärden.

4.3.1 Erkännande och justering

En skyddsåtgärd som åberopas av en skyddad person inför den behöriga myndigheten i Sverige ska erkännas utan något särskilt förfarande. Den skyddade personen ska tillhandahålla en kopia av skyddsåtgärden och ett intyg utfärdat i enlighet med föreskrifterna i förordningen. Det närmare förfarandet hos den behöriga myndigheten när en skyddsåtgärd åberopas behandlas i avsnitt 4.3.3.

I vissa situationer måste en skyddsåtgärd justeras för att bli tillämplig i Sverige. Som exempel kan nämnas förbud för någon att vistas på en särskild plats i ursprungsmedlemsstaten knuten till den skyddade personen, t.ex. dennes bostad. Mot den bakgrunden, och förutsatt att skyddsåtgärdens art och de väsentliga delarna i denna bibehålls, tillåter justeringsbestämmelsen att sakuppgifter i en skyddsåtgärd justeras i den utsträckning som är nödvändig för att skyddsåtgärden ska kunna få effekt i den anmodade medlemsstaten (skäl 20). Möjligheten att justera en sakuppgift i en skyddsåtgärd syftar till att anpassa skyddsåtgärden till de ändrade förhållanden som föranletts av att skydds-

åtgärden ska gälla i ett annat sammanhang än det där den ursprungligen meddelades. Skyddsåtgärdens art och civilrättsliga karaktär får inte påverkas genom en justering (skäl 20).

De skyddsåtgärder som omfattas av förordningen syftar till att ge skydd åt den skyddade personen i dennes bostad, arbetsplats eller på annan plats som personen besöker regelbundet. Oavsett om denna plats beskrivs i skyddsåtgärden med en specifik adress eller ett avgränsat område som den person som är orsak till fara inte får närma sig eller beträda avser erkännandet av den skyldighet som har ålagts genom skyddsåtgärden det syfte som platsen har för den skyddade personen snarare än den specifika adressen (skäl 19). Med beaktande av detta ska den behöriga myndigheten därför justera sakuppgifterna i skyddsåtgärden om det är nödvändigt (artikel 11.1). Förutsättningarna för den prövning som ska göras framgår alltså redan av förordningen. Det är inte fråga om att göra en prövning av lämpligheten i att avgränsa området på det sätt som skyddsåtgärden föreskriver. De sakuppgifter som kan justeras innefattar endast adressen, platsen eller det minimiavstånd som den person som är orsak till fara måste iaktta till den skyddade personen, adressen eller platsen. Det närmare förfarandet för att justera en skyddsåtgärd kan föreskrivas i förordning.

Eftersom de relevanta sakförhållandena kan förändras över tid bör justeringsbestämmelsen förstås som en möjlighet som kvarstår under hela den tid då erkännandet har verkan i Sverige.

4.3.2 Behörig myndighet

Förslag: Åklagare ska vara behörig myndighet enligt förordningen.

Skälen för förslaget: Medlemsstaterna ska informera kommissionen om vilka myndigheter som är behöriga på de områden som omfattas av förordningen. I förekommande fall ska anges

vilka myndigheter som är behöriga att meddela skyddsåtgärder och utfärda intyg, de myndigheter inför vilka en skyddsåtgärd som har meddelats i en annan medlemsstat ska åberopas och/eller som är behöriga att verkställa en sådan åtgärd, vilka myndigheter som är behöriga att justera skyddsåtgärder samt till vilka domstolar en ansökan om att vägra erkännande och, i förekommande fall, verkställighet ska lämnas in (artikel 18.1.a). Frågan om behörig domstol behandlas vidare i avsnitt 5.4.

Mot bakgrund av den bedömning som görs i avsnitt 5.2, att det saknas svenska skyddsåtgärder som faller inom förordningens tillämpningsområde och det därmed inte blir aktuellt att utfärda intyg avseende svenska skyddsåtgärder, saknas anledning att utpeka behörig myndighet för utfärdande av intyg. Behörig myndighet att åberopa ett intyg inför och myndighet behörig att justera en skyddsåtgärd behöver dock utses. Den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten ska enligt förordningen även vara behörig att hantera frågor om uppskjutande eller upphävande av verkan av erkännandet av skyddsåtgärden (artikel 14.2).

Vid valet av behörig myndighet är det av effektivitetsskäl önskvärt att den myndighet inför vilken skyddsåtgärder ska åberopas även är behörig att hantera frågor om eventuella justeringar. Det är också angeläget att frågorna inte handläggs på en högre nivå än vad som faktiskt behövs. Civilrättsliga frågor handläggs normalt i domstol enligt svensk rätt. Eftersom förordningen föreskriver att en skyddsåtgärd ska erkännas i övriga medlemsstater utan att något särskilt förfarande används, och att skyddsåtgärden ska vara verkställbar utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring, blir det inte fråga om någon egentlig prövning av om skyddsåtgärden ska erkännas. Erkännandet är i så motto automatiskt. Skyddsåtgärden kan visserligen behöva justeras för att få effekt i Sverige. En justering ska dock enbart avse sakuppgifter i beslutet om skyddsåtgärd, vilket typiskt sett avser den adress eller plats som den person som är orsak till fara inte får besöka. Justeringen innebär inte någon kvalificerad

juridisk bedömning av omständigheterna i ärendet, vilket talar för att uppgiften inte nödvändigtvis behöver hanteras av en rättslig myndighet. Dessa omständigheter gör det mindre lämpligt att anvisa domstol som behörig myndighet för handläggning av dessa ärenden. De skyddsåtgärder som förordningen reglerar utgörs av olika varianter av kontaktförbudsliknande beslut, vilket är en beslutstyp som normalt handläggs av åklagare i Sverige. Det finns därför skäl att överväga att utse åklagare till behörig myndighet. En omständighet av betydelse i sammanhanget är att ett åberopande av en skyddsåtgärd kan aktualisera frågan om det finns behov av ett svenskt kontaktförbud. Enligt 7 § lagen (1988:688) om kontaktförbud kan en fråga om kontaktförbud alltid tas upp av allmän åklagare när det finns anledning till det. En sådan anledning skulle kunna vara att en utländsk skyddsåtgärd åberopas och det skyddsbehov som föreligger i det konkreta ärendet föranleder behov av att meddela ett kontaktförbud. Med hänsyn till att det är åklagare som handlägger frågor om kontaktförbud talar samordningsskäl för att frågor om åberopande av en skyddsåtgärd och justering av densamma också åläggs åklagare. Mot denna bakgrund görs bedömningen att åklagare bör utses till behörig myndighet.

Enligt 8 § lagen om kontaktförbud ankommer prövningen av frågor om kontaktförbud i första hand på åklagaren på den ort där förbudet helt eller huvudsakligen ska gälla eller där den mot vilken förbudet avses gälla har sin hemvist eller mera varaktigt uppehåller sig. Med hänsyn till att åklagaren även kan behöva ta ställning till om ett svenskt kontaktförbud ska meddelas talar samordningsskäl för att samma åklagare som utpekats i lagen om kontaktförbud bör vara den myndighet som är behörig att hantera frågor om åberopande av utländska skyddsåtgärder. Även frågor om att skjuta upp eller upphäva verkan av ett erkännande bör hanteras av den åklagare som handlägger ärendet om erkännande av skyddsåtgärden. Ett ärende om erkännande av en utländsk skyddsåtgärd initieras genom att den skyddsbehövande åberopar skyddsåtgärden i Sverige. Personen som är orsak till fara behöver dock inte befinna sig i Sverige. Möjligheten enligt

lagen om kontaktförbud att få frågan prövad där den mot vilken förbudet avses gälla har sin hemvist eller mera varaktigt uppehåller sig får därmed inte samma relevans i dessa ärenden. Endast åklagaren på den ort där skyddsåtgärden helt eller huvudsakligen ska gälla bör därför utses att vara behörig myndighet enligt förordningen. Frågan om vilka åklagare som ska vara behöriga enligt förordningen kan föreskrivas i förordning.

4.3.3 Närmare om förfarandet hos åklagaren

Som behörig myndighet åläggs åklagaren nya uppgifter. Dessa regleras i huvudsak genom förordningen, men det närmare förfarandet hos åklagaren kan behöva regleras ytterligare.

Om en skyddsbehövande åberopar en skyddsåtgärd genom att ge in en kopia av skyddsåtgärden samt det intyg som har utfärdats i ursprungsmedlemsstaten ska skyddsåtgärden erkännas utan något särskilt förfarande. Erkännandet bör dock dokumenteras genom att en anteckning görs hos Åklagarmyndigheten om att den åberopade skyddsåtgärden är erkänd i Sverige. Hur denna dokumentation närmare ska utformas får avgöras av Åklagarmyndigheten. Det åligger den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten att underrätta den person som är orsak till fara om att ett intyg har utfärdats på begäran av den skyddade personen för att ge en meddelad skyddsåtgärd effekt i en annan medlemsstat (artikel 8). Den utfärdande myndighetens underrättelse ska också omfatta information om att utfärdandet av intyget resulterar i erkännande, och i tillämpliga fall verkställighet, av skyddsåtgärden i samtliga medlemsstater. Förordningen ålägger inte den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten någon skyldighet att underrätta parterna om intygets rättsverkan. Med hänsyn till att parterna i enlighet med förordningen redan har informerats om att ett intyg har utfärdats och att utfärdandet av intyget får konsekvensen att skyddsåtgärden erkänns i övriga medlemsstater utan användande av något särskilt förfarande får det anses överflödigt att införa en sådan under-

rättelseskyldighet för åklagaren enbart till följd av att en utländsk skyddsåtgärd åberopas inför åklagaren. Vid dessa förhållanden saknas skäl att införa någon skyldighet för åklagaren att särskilt underrätta parterna om att en skyddsåtgärd har åberopats.

Förfarandet för justering av en skyddsåtgärd får regleras av den anmodade statens lagstiftning (artikel 11.2). Det finns därför anledning att överväga vilka förfaranderegler utöver förordningens regler som behövs när en skyddsåtgärd åberopas i Sverige. Förordningen föreskriver angående förfarandet för justering att den person som är orsak till fara ska underrättas om justeringen och att båda parter ska få överklaga justeringen (artikel 11.3 och 11.5). Vidare regleras hur underrättelse om justering ska ske om den person som är orsak till fara bor i en annan stat (artikel 11.4). I övriga fall får underrättelsen ske enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

Vid åklagarens handläggning av ärenden om kontaktförbud gäller förvaltningslagens (1986:223) bestämmelser om bl.a. serviceskyldighet, tolkning, ombud och motivering av beslut (13 § lagen [1988:688] om kontaktförbud). Därutöver finns särbestämmelser i lagen om kontaktförbud angående bl.a. utredningen av kontaktförbudsfrågor, partsinsyn, kommunikation och beslutets innehåll (9–12 §§ lagen om kontaktförbud). För utredningen gäller rättegångsbalkens regler om förundersökning i tillämpliga delar. Det finns anledning att överväga om några av de förfaranderegler som gäller i kontaktförbudsärenden ska tillämpas även i ärenden om justering av en utländsk skyddsåtgärd.

När en fråga om justering aktualiseras hos åklagaren kan det vara påkallat att underrätta parterna om att förfarandet har inletts och att bereda dem möjlighet att inkomma med synpunkter innan ett beslut fattas. Reglerna om partsinsyn och kommunikation i 10 och 11 §§ lagen om kontaktförbud bör därför bli tillämpliga även i dessa ärenden. Det är möjligt att göra undantag från kommunikationsskyldigheten i ärenden om kontaktförbud bl.a. om åtgärden är uppenbart obehövlig (11 § första stycket

andra meningen lagen om kontaktförbud). Detta undantag får antas ofta kunna tillämpas i ärenden om justering av en skyddsåtgärd. Eftersom ett ärende enligt förordningen inte innefattar någon materiell prövning av förutsättningarna för att meddela en skyddsåtgärd utan endast omfattar justeringar av vissa sakuppgifter i det utländska beslutet saknas dock skäl att företa någon direkt utredning i ärendet, på sätt som görs i kontaktförbudsärenden. Vad som föreskrivs i de bestämmelser i rättegångsbalken som ska tillämpas i kontaktförbudsärenden om bl.a. förhör saknar därmed relevans i ärenden enligt förordningen.

När det gäller själva beslutets utformning finns också skäl att ta utgångspunkt i lagen om kontaktförbuds bestämmelser. Ett beslut om kontaktförbud ska vara skriftligt och ange den som förbudet avses skydda och den som förbudet avses gälla mot, förbudets innebörd och omfattning, de skäl som har bestämt utgången, åberopade lagrum, vilken påföljd som överträdelse av förbudet kan medföra och upplysning om möjligheten att få rättens prövning och att begära omprövning (12 § lagen om kontaktförbud). Även ett beslut om justering bör vara skriftligt och ange vilka parterna är, liksom justeringens innebörd och omfattning. Därutöver bör framgå att det finns en möjlighet att få rättens prövning av justeringen. Däremot är det inte aktuellt med information om sanktioner för överträdelser, eftersom en justering inte kan få några sådana konsekvenser. Inte heller behöver lagrum åberopas, då det alltid blir fråga om att tillämpa förordningens artikel 11. Det kan ifrågasättas om det finns behov av att motivera beslutet med hänsyn till att det endast är fråga om att justera sakuppgifter i den utländska skyddsåtgärden. Med hänsyn till att beslutet kan överklagas bör det dock innehålla en förklaring till den justering som har gjorts. Beslutet ska därmed också omfatta de skäl som har föranlett justeringen.

Även för kontaktförbudsärenden tillämpliga bestämmelser i förvaltningslagen om bl.a. serviceskyldighet, tolkning, ombud och undantag från motiveringsskyldigheten av beslut bör tilläm-

pas i ärenden om erkännande och justering av en skyddsåtgärd enligt förordningen.

Förordningen ställer bara krav på att den person som är orsak till fara underrättas om justeringen av skyddsåtgärden, men även den skyddade personen bör underrättas om vilken justering som har beslutats. Förordningen föreskriver att underrättelsen får ske i enlighet med den anmodade medlemsstatens lagstiftning om den som är orsak till fara bor där, men att underrättelsen ska ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande om denne bor i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten eller i ett tredjeland (artikel 11.4). När den person som är orsak till fara bor i Sverige och underrättelse ska ske enligt svensk rätt bör delgivning ske enligt delgivningslagen (2010:1932). Eftersom även den skyddade personen får överklaga justeringen bör delgivning av beslutet dock ske beträffande både den person som är orsak till fara och den skyddade personen. Med hänsyn till att beslutet endast utgörs av en justering av vissa sakuppgifter i det ursprungliga beslutet om skyddsåtgärd saknas dock skäl att inskränka formerna för delgivning på det sätt som gäller för beslut om kontaktförbud (jfr 5 § lagen om kontaktförbud).

Om det kan antas att den som ska delges en handling i ärendet inte förstår svenska finns behov av att översätta handlingen. I enlighet med förvaltningslagen ska en myndighet som har att göra med någon som inte behärskar svenska vid behov anlita tolk (8 § förvaltningslagen). Med tolk menas i lagen inte bara den som tolkar muntligt utan också den som gör en skriftlig översättning (prop. 1985/86:80 s. 27). Handlingen ska därmed i enlighet med förvaltningslagens regler översättas till ett språk som mottagaren förstår.

En skyddad person som vill åberopa en skyddsåtgärd ska vid behov tillhandahålla den behöriga myndigheten en translitterering och/eller en översättning av intyget (artikel 4.2 c). En sådan translitterering eller översättning kan den skyddade personen få hjälp med av den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten (artikel 5.3). Om det krävs en translitterering eller över-

sättning enligt förordningen ska den vara till ett av de officiella språken i den anmodade medlemsstaten (artikel 16.1). En translitterering eller översättning kan även göras till något annat officiellt språk vid unionens institutioner som den anmodade medlemsstaten har angett att den kan godta. Vid åberopande av ett intyg inför åklagaren bör därför krävas att intyget har översatts till svenska eller är åtföljt av en översättning till svenska.

Dessa närmare bestämmelser som krävs för förfarandet hos åklagaren kan regleras i förordning.

Frågan om behandling av personuppgifter vid förfarandet hos åklagaren regleras i förordningen (2006:937) om behandling av personuppgifter inom åklagarväsendet. Uppgifter om den som kan misstänkas för brott och om andra personer får behandlas i åklagarverksamhet vid bl.a. Åklagarmyndigheten när det behövs för att en åklagare ska kunna utföra de uppgifter som enligt bestämmelser i rättegångsbalken eller annan författning ska eller får utföras av åklagare vid myndigheten (7 §). Denna reglering gäller även för nu aktuella ärenden.

4.4 Verkan av ett erkännande

Förordningen tar hänsyn till medlemsstaternas olika rättstraditioner och påverkar inte de nationella systemen för beslut om skyddsåtgärder (skäl 12). Förordningen innebär ingen skyldighet för medlemsstaterna att ändra sina nationella system så att skyddsåtgärder kan meddelas i civilrättsliga frågor eller att införa skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor för tillämpningen av förordningen. Skyddsåtgärder som meddelats i civilrättsliga frågor i ursprungsmedlemsstaten bör erkännas som skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor även i den anmodade medlemsstaten och en justering av skyddsåtgärden får inte leda till att skyddsåtgärdens art och civilrättsliga karaktär påverkas (skäl 14 och 20). Förordningen behandlar endast erkännande av skyddsåtgärden och reglerar inte förfarandena för genomförande eller verkställighet av skyddsåtgärden och omfattar inte heller eventuella sanktioner

som kan komma att åläggas vid överträdelse av skyldigheter meddelade genom skyddsåtgärden (skäl 18). Dessa frågor har överlämnats åt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten. Medlemsstaterna är dock skyldiga att se till att erkända skyddsåtgärder kan få effekt i den anmodade medlemsstaten.

Verkställighet

Förordningen innebär att utländska skyddsåtgärder automatiskt erkänns i övriga medlemsstater, men frågan om verkställighet av skyddsåtgärderna överläts åt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten.

Sådana skyddsåtgärder meddelade i civilrättsliga frågor som förordningen omfattar förekommer inte i svensk rätt (jfr avsnitt 5.2). Något system för verkställighet av sådana åtgärder finns därmed inte. Det finns inte någon skyldighet enligt förordningen att ändra det nationella systemet eller att införa sådana skyddsåtgärder för att kunna tillämpa förordningen. Det är inte heller av något annat skäl påkallat att införa en ny sorts skyddsåtgärd som motsvarar de skyddsåtgärder som förordningen reglerar. Frågan är om någon annan redan gällande verkställighetsreglering bör tillgripas för verkställigheten, såsom regleringen för verkställighet av kontaktförbud, eller om det bör införas nya särskilda bestämmelser enbart i syfte att verkställa skyddsåtgärderna.

Justeringsbestämmelsen i förordningen kan inte tolkas som en möjlighet att på något sätt omvandla en utländsk skyddsåtgärd. En justering får enbart avse sakuppgifter i beslutet (jfr avsnitt 5.3.1). Skyddsåtgärdens art och civilrättsliga karaktär får däremot inte ändras. Justeringsbestämmelsen kan därmed inte tas till intäkt för att omvandla den utländska skyddsåtgärden till ett svenskt beslut om kontaktförbud.

Förordningen ställer inte krav på medlemsstaterna att tillhandahålla en verkställighetsreglering. Det saknas därmed tillräckliga skäl att införa en helt ny ordning för verkställighet av

skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor för tillämpning enbart på sådana utländska skyddsåtgärder som åberopas i Sverige i enlighet med förordningen. Däremot ska de erkända skyddsåtgärderna få effekt i Sverige. Denna fråga behandlas vidare nedan.

Överträdelser

Inte heller frågan om hur eventuella överträdelser av erkända skyddsåtgärder ska hanteras regleras av förordningen. Med hänsyn till att någon verkställighetsreglering avseende utländska skyddsåtgärder inte finns enligt gällande rätt saknas också möjlighet att sanktionera en överträdelse av en erkänd skyddsåtgärd. Även i denna del kan frågan ställas om förordningen bör föranleda att ett i svensk rätt redan befintligt sanktionssystem tas i anspråk för att sanktionera överträdelser av erkända skyddsåtgärder eller om nya särskilda sanktionsbestämmelser bör införas i det syftet. Det kan dock även här konstateras att införande av helt nya regler enbart i syfte att ta om hand överträdelser av utländska skyddsåtgärder skulle gå utöver de krav förordningen ställer. Mot bakgrund av det begränsade syfte som förordningens justeringsbestämmelse har kan det heller inte bli aktuellt att justera erkända skyddsåtgärder på så sätt att de straffbestämmelser som har utformats för och gäller vid överträdelser av svenska kontaktförbud ska tillämpas på dessa. Det kan ifrågasättas om det inte i vart fall skulle stå i strid med legalitetsprincipen. Införande av något straffansvar för den person som är orsak till fara vid överträdelser av erkända skyddsåtgärder är därmed inte aktuellt.

Effekten av en erkänd skyddsåtgärd

Medlemsstaterna är under alla förhållanden skyldiga att se till att erkända skyddsåtgärder kan få effekt i den anmodade medlemsstaten (skäl 18). Innebörden av att en åtgärd får effekt har inte

närmare utvecklats i förordningen utan följer av unionsrättens allmänna principer. Det framstår dock som klart att en erkänd skyddsåtgärd måste medföra någon slags praktisk verkan för den person som är orsak till fara.

Enligt den ordning som nu föreslås ska översända skyddsåtgärder åberopas inför åklagare, som också är den instans som beslutar om eventuella justeringar. Åklagare har att på eget initiativ pröva frågan om ett svenskt kontaktförbud bör meddelas närhelst det finns anledning till det (7 § lagen om kontaktförbud). I förarbetena till den dåvarande besöksförbudslagen uttalades att åklagaren kan komma att uppmärksammas på frågan om förbud av andra än den som förbudet avser skydda och att åklagaren även bör ha utrymme för att på eget initiativ ta upp sådana frågor (prop. 1987/88:137 s. 26).

För att ett intyg om en meddelad skyddsåtgärd ska utfärdas i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med förordningen krävs att den utfärdande myndigheten har bedömt att det finns ett reellt skyddsbehov och meddelat en skyddsåtgärd. Därutöver krävs att den skyddade personen har begärt att ett intyg utfärdas. Om en skyddsbehövande åberopar en utländsk skyddsåtgärd enligt förordningen kommer det därför i normalfallet finnas anledning att överväga frågan om ett svenskt kontaktförbud bör meddelas. Det finns mycket som talar för att ett sådant åberopande många gånger kommer att föranleda åklagaren att också inleda en utredning angående frågan om kontaktförbud. För att säkerställa att den skyddsbehövande får tillräckligt skydd i Sverige, trots att det inte införs något särskilt verkställighetssystem för den erkända skyddsåtgärden, finns skäl att överväga att införa en skyldighet för åklagaren att alltid pröva frågan om kontaktförbud när en utländsk skyddsåtgärd åberopas. En uttrycklig skyldighet för åklagaren att göra en sådan prövning föreligger dock inte beträffande några andra specifikt angivna situationer. En prövning av frågan om kontaktförbud ska enligt gällande rätt ske när det finns anledning till det. Ett åberopande av en utländsk skyddsåtgärd kan således, liksom andra omständigheter, ge åklagaren

anledning att pröva frågan om kontaktförbud. Det saknas därmed skäl att särskilt reglera denna situation i lagen.

Precis som i de situationer då åklagaren har uppmärksammats på skyddsbehovet av exempelvis en polisman eller en handläggare vid socialtjänsten fordras att den som förbudet avser att skydda inte har någon invändning mot att ett kontaktförbud meddelas. Vid prövningen kan det också finnas anledning för åklagaren att överväga om anhöriga till den skyddsbehövande, t.ex. dennes barn, också kan ha behov av ett kontaktförbud. Om det redan vid åberopandet av skyddsåtgärden står helt klart att några förutsättningar för ett kontaktförbud inte föreligger, t.ex. därför att frågan redan prövats i ett svenskt kontaktförbudsärende, saknas normalt skäl att inleda en kontaktförbudsutredning.

För det fall ett kontaktförbud bedöms inte behöva meddelas i samband med att den utländska skyddsåtgärden åberopas hos åklagaren kan en ny sådan prövning enligt 7 § lagen om kontaktförbud aktualiseras om en överträdelse av den erkända skyddsåtgärden misstänks ha begåtts.

Skyddsåtgärder som åberopas i Sverige blir automatiskt erkända i enlighet med vad som anförts i tidigare avsnitt (se avsnitt 4.3), men något system för att verkställa skyddsåtgärderna föreslås inte. Åklagarens prövning av behovet av ett kontaktförbud påverkar inte frågan om skyddsåtgärdens erkännande. Genom att skyddsåtgärden har åberopats inför åklagaren är den erkänd och gäller i Sverige oavsett utfallet i kontaktförbudsfrågan.

Utöver möjligheten att säkerställa den skyddsbehövandes behov av skydd genom att frågan om kontaktförbud utreds, bör det övervägas ytterligare åtgärder för att ge den utländska skyddsåtgärden effekt i Sverige. Den skyddsbehövande kan ha intresse av att få en överträdelse av skyddsåtgärden beivrad i den utfärdande medlemsstaten. Det bör därför åligga åklagaren att dokumentera misstänkta överträdelser av skyddsåtgärden. Dokumentationsskyldigheten bör omfatta alla misstankar om överträ-

delser som har någon sorts substans och som åklagaren blir uppmärksam på genom t.ex. påståenden från den skyddsbehövande. Mot bakgrund av att förordningen inte ställer krav på att den behöriga myndigheten i den anmodade staten rapporterar misstänkta överträdelser till den utfärdande myndigheten, och med hänsyn till förfarandets civilrättsliga karaktär, bör sådan dokumentation endast föras i syfte att kunna lämnas ut till den skyddsbehövande. Någon skyldighet för åklagaren att utreda misstänkta överträdelser bör inte införas. Dokumentationen kan den enskilde sedan begära ut för att använda i den utfärdande staten.

Sammanfattningsvis kan konstateras att ett åberopande av en skyddsåtgärd enligt förordningen får effekt genom att den erkända skyddsåtgärden registreras hos Åklagarmyndigheten och att misstänkta överträdelser av skyddsåtgärden dokumenteras. Åberopandet av skyddsåtgärden får också den effekten att det underliggande skyddsbehovet säkerställs genom att åklagaren kan pröva frågan om kontaktförbud.

Uppskjutande, upphävande och återkallelse

Skyddsåtgärden kan vidare skjutas upp eller upphävas i ursprungsmedlemsstaten. Intyget kan även återkallas om det är uppenbart att intyget beviljades felaktigt (artikel 9.1.b). Om någon av dessa åtgärder vidtas i ursprungsmedlemsstaten ska den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten på begäran av den skyddade personen eller den person som orsakar fara utfärda ett intyg som anger detta (artikel 14.1). Om ett sådant intyg lämnas in hos den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten ska verkan av erkännandet i den anmodade medlemsstaten skjutas upp eller upphävas (artikel 14.2). Åklagaren bör åläggas att dokumentera om ett sådant intyg lämnas in. Om ursprungsmedlemsstaten har upphävt skyddsåtgärden eller återkallat intyget bör ärendet kunna avslutas hos åklagaren. Om registrering av ett sådant intyg kan föreskrivas i förordning.

4.5 Domstolsprövning

Erkännande, och i tillämpliga fall verkställighet, av skyddsåtgärden ska på ansökan av den som är orsak till fara vägras om ett erkännande antingen uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen eller är oförenligt med en dom som har meddelats eller erkänts i Sverige (artikel 13.1). Ansökan om vägran av erkännande ska göras vid domstol (artikel 13.2). Förordningen måste alltså kompletteras med en bestämmelse om behörig domstol för prövning om vägran av erkännande av en skyddsåtgärd meddelad i en annan medlemsstat. Den skyddade personen eller den person som är orsak till fara får överklaga en justering av skyddsåtgärden (artikel 11.5). Förfarandet för överklagande ska regleras av den anmodade medlemsstatens lagstiftning. Även för dessa situationer behövs alltså en komplettering avseende behörig domstol. För båda situationerna krävs vidare regler för hur domstolsprövningen ska gå till.

4.5.1 Behörig domstol

Förslag: Den tingsrätt där behörig åklagare ska föra talan i brottmål i allmänhet är behörig att pröva överklaganden av åklagarens beslut om justering. Stockholms tingsrätt är behörig att pröva ansökningar om vägran av erkännande.

Stockholms tingsrätt får lämna över en ansökan om vägran av erkännande till en annan tingsrätt om det vid den andra tingsrätten finns ett ärende som har nära samband med det förstnämnda ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

Skälen för förslaget: Förordningen ålägger medlemsstaterna att utse till vilka domstolar en ansökan om att vägra erkännande och, i förekommande fall verkställighet, i enlighet med artikel 13 ska lämnas in (artikel 18.1.a iv). Vidare får ett beslut om juste-

ring överklagas i enlighet med förfarandet i den anmodade statens lagstiftning (artikel 11.5).

Förordningen avser skyddsåtgärder som har meddelats i civilrättsliga frågor. En naturlig utgångspunkt när det gäller utseende av behörig domstol är därför att utgå från rättegångsbalkens forumregler för tvistemål. Som tidigare har framhållits kommer den information som framkommer i samband med ett åberopande av en utländsk skyddsåtgärd ofta föranleda åklagaren att på eget initiativ pröva frågan om även ett kontaktförbud bör meddelas. Om denna prövning resulterar i ett beslut om kontaktförbud kan detta beslut överklagas till tingsrätten (14 § lagen om kontaktförbud). Det kan få till konsekvens att den behöriga domstolens prövning av ett överklagande av ett beslut om justering av en utländsk skyddsåtgärd sker parallellt med en domstolsprövning av det svenska kontaktförbudet avseende samma personer. Vid rättens prövning av ett beslut om kontaktförbud har åklagaren långtgående skyldigheter att föra talan för den som förbudet avses skydda (16 § lagen om kontaktförbud). Behörig domstol att pröva åklagarens beslut i fråga om kontaktförbud är i normalfallet den tingsrätt där den åklagare som har prövat frågan om kontaktförbud ska föra talan i brottmål i allmänhet (15 § lagen om kontaktförbud). Att utgå från rättegångsbalkens forumregler i tvistemål vid val av behörig domstol att pröva överklaganden av åklagarens beslut om justering riskerar därmed att medföra att rättens prövning av överklagandet sker vid en annan tingsrätt än den som prövar samma åklagares beslut om kontaktförbud. En sådan ordning är mindre lämplig. I stället bör den domstol som prövar åklagarens beslut i frågor om kontaktförbud även vara behörig att pröva beslut om justering som har meddelats av samma åklagare. Behörig domstol för överklagande av ett beslut om justering bör därför, liksom för beslut om kontaktförbud, vara den tingsrätt där behörig åklagare i normalfallet ska föra talan i brottmål i allmänhet.

Skälen för att följa den ordning som gäller för kontaktförbudsärenden gör sig inte på samma sätt gällande i förhållande till en ansökan om vägran av erkännande enligt artikel 13. En sådan

prövning som ska göras vid en ansökan om att vägra erkännande är rent civilrättslig och berör inte åklagaren direkt. Redan av den anledningen framstår det som tveksamt att knyta forumbestämmelsen till den domstol där behörig åklagare ska föra talan i brottmål i allmänhet. I de fall då inget beslut om justering finns skulle en sådan ordning dessutom medföra avsevärda svårigheter för den person som är orsak till fara att ta reda på till vilken tingsrätt en ansökan om vägran av erkännande ska ställas. Några lämpliga anknytningskriterier för att bestämma behörig domstol kan svårligen identifieras mot bakgrund av att parterna inte kan förväntas ha sådan anknytning till Sverige. Mot denna bakgrund framstår det som lämpligast att peka ut en särskild domstol som behörig att pröva ansökningar om vägran av erkännande. Då dessa ärenden oftast borde kunna avgöras på handlingarna gör sig inga särskilda geografiska hänsyn gällande. Stockholms tingsrätt bör därför utses att vara behörig domstol att pröva ansökningar om vägran av erkännande. Om det vid någon annan tingsrätt skulle pågå ett ärende om prövning av ett överklagande av ett beslut om justering av samma skyddsåtgärd eller en prövning av ett svenskt kontaktförbud mellan samma parter som i ärendet om vägran av erkännande bör Stockholms tingsrätt ha möjlighet att lämna över ansökan om vägran av erkännande till den andra tingsrätten, under förutsättning att ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

4.5.2 Om överklagande och att ansöka om vägrat erkännande

Erkännande ska på ansökan av den person som är orsak till fara vägras av behörig domstol, i den mån ett erkännande skulle strida mot grunderna för den svenska rättsordningen eller vara oförenligt med en dom som har meddelats eller erkänts i Sverige (artikel 13.1 och 13.2). Erkännande får inte vägras för att en sådan skyddsåtgärd inte skulle ha kunnat meddelas i Sverige utifrån samma omständigheter (artikel 13.3). Den skyddade

personen eller den person som är orsak till fara får vidare överklaga en justering av skyddsåtgärden. Förfarandet för överklagande ska följa svensk rätt. Överklagandet får dock inte ha suspensiv verkan (artikel 11.5).

En begäran om prövning av åklagarens beslut i fråga om kontaktförbud ska göras skriftligen eller muntligen hos åklagaren, som ska överlämna ärendet till rätten (14 § lagen om kontaktförbud). Möjligheten att begära rättens prövning är inte inskränkt till viss tid.

En begäran om vägran av ett erkännande har likheter med en prövning av ett beslut om kontaktförbud. En önskan att få erkännandet vägrat kan uppstå redan i samband med att skyddsåtgärden åberopas inför åklagaren, men kan också föranledas av nya omständigheter, t.ex. av en dom som har meddelats eller erkänts i Sverige efter erkännandet av skyddsåtgärden. En sådan ansökan bör därför kunna ske när som helst under den period då erkännandet av skyddsåtgärden har verkan i Sverige, på samma sätt som gäller för beslut om kontaktförbud.

En justering av en skyddsåtgärd är ett beslut som den person som är orsak till fara ska underrättas om enligt förordningen (artikel 11.3). Som anförts ovan finns goda skäl för att även den skyddade personen ska underrättas och att underrättelsen ska ske genom delgivning (jfr avsnitt 5.3.3). När det gäller beslut om justering saknas de omständigheter som motiverar en i tid obegränsad möjlighet att få saken rättsligt prövad som föreslås gälla för en ansökan om att vägra erkännande. Med hänsyn till att beslutet föreslås delges parterna finns i stället anledning att i enlighet med vad som allmänt gäller vid överklagande av beslut begränsa tiden för att begära rättens prövning av en justering till tre veckor från det att beslutet delgavs klaganden.

Erkända skyddsåtgärder enligt förordningen föranleder inte sådana ingripande rättsverkningar som gäller för beslut om kontaktförbud. Det saknas därför anledning att tillåta en muntlig begäran om rättens prövning på det sätt som gäller för en begäran om rättens prövning av kontaktförbud. Såväl en begäran om vägran av ett erkännande som ett överklagande av en justering

bör därför vara skriftliga. Ett överklagande ges in till åklagaren som också ska avvisa överklaganden som inkommer efter överklagandetidens utgång. Om avvisning inte sker ska åklagaren överlämna ärendet till tingsrätten. En ansökan om vägran av erkännande ges däremot in direkt till Stockholms tingsrätt.

Det framgår av förordningen att åklagaren ska skjuta upp eller upphäva verkan av erkännandet om åklagaren uppmärksammas på att skyddsåtgärden har upphävts eller skjutits upp i ursprungsmedlemsstaten eller att intyget om skyddsåtgärden har återkallats på grund av felaktigt utfärdande, se avsnitt 4.4. Frågan om att skjuta upp, upphäva och återkalla disponeras helt av den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten. En eventuell möjlighet att överpröva ett sådant beslut får regleras enligt nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten. De åtgärder åklagaren vidtar med anledning av detta utgör endast ett utflöde av den utfärdande myndighetens beslut. Det saknas därför anledning att införa en möjlighet att överklaga upphävandet eller uppskjutandet av skyddsåtgärdens verkan i Sverige.

Formerna för hur och när ett beslut om justering får överklagas respektive hur en ansökan om vägran får göras kan föreskrivas i förordning.

4.5.3 Rättens prövning

Förslag: Vid rättens prövning tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

Skälen för förslaget: Förordningen bygger på principen om ömsesidigt erkännande. Skyddsåtgärder får aldrig omprövas i sak i den anmodade medlemsstaten (artikel 12). Rätten ska alltså inte göra någon materiell prövning av de omständigheter eller överväganden som ligger bakom beslutet att meddela en skyddsåtgärd, varken vid en ansökan om vägran av erkännande eller vid ett överklagande av ett beslut om justering. Prövningen är av

formellt slag och innefattar endast en kontroll av att det inte föreligger förutsättningar för att vägra erkännande av skyddsåtgärden respektive av att åklagarens justering av sakuppgifterna avseende skyddsåtgärden var riktig.

Vid tingsrättens prövning av en ansökan om erkännande och verkställighet enligt 2012 års Bryssel I-förordning eller om erkännande, verkställbarhet, och verkställighet enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen eller Luganokonvention kommer som huvudregel ärendelagen att tillämpas (5 och 11 §§ lagen [2014:912] med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden). Även för rättens prövning av åklagarens beslut om kontaktförbud gäller – med undantag för ett antal särbestämmelser – ärendelagen (21 § lagen om kontaktförbud). [Detsamma gäller vid rättens prövning av en överklagad verkställbarhetsförklaring i bl.a. ärenden om erkännande och verkställighet av bötesstraff (3 kap. 12 § lagen [2009:1427] om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen).] Dessutom föreslås ärendelagen i huvudsak gälla vid rättens prövning av en europeisk skyddsorder (Ds 2014:3 s. 114 f). Med hänsyn till det nära samband som föreligger mellan skyddsåtgärderna enligt förordningen och svenska kontaktförbud respektive skyddsåtgärder enligt direktivet om en europeisk skyddsorder finns starka skäl att låta ärendelagen gälla även vid rättens prövning enligt förordningen. Denna ordning bör gälla oavsett om saken gäller ett överklagande av åklagarens beslut om justering eller en ansökan om vägran av erkännande. Vid rättens prövning av ett beslut om justering ska vad som sägs i ärendelagen om överklagande gälla och vid en ansökan om att ett erkännande ska vägras ska vad som sägs om ansökan gälla. Tillämpningen av ärendelagen innebär bl.a. att rätten normalt är domför med en lagfaren domare (3 §), att åklagaren är motpart till den som har överklagat ett beslut om justering sedan handlingarna överlämnats till domstolen (11 §), att förfarandet som huvudregel är skriftligt (13 §), att ärendet normalt inte får avgöras utan att den som är part har fått tillfälle att yttra sig över en

uppgift som har tillförts ärendet genom någon annan än parten (22 §), att de skäl som bestämt utgången normalt ska framgå av rättens beslut (28 §) samt att domstolens beslut får överklagas (36 §).

Det finns skäl att överväga behovet av särbestämmelser för rättens prövning när det gäller såväl ansökningar om vägran av erkännande som överklaganden av åklagarens beslut om justering.

Vid rättens prövning i ärenden om kontaktförbud tillämpas vissa särbestämmelser i förhållande till ärendelagen. Detta gäller, enligt lagen om kontaktförbud, främst möjligheten att muntligen begära rättens prövning (14 §), åklagarens skyldighet att föra talan för den skyddade personen (16 §), möjligheten till inhibition (17 §), rättens sammansättning (18 §) samt bestämmelserna om sammanträde (19 §) och rättegångskostnader (20 §). Dessa särbestämmelser är främst motiverade av kontaktförbudets särskilda karaktär och dess påtagliga straffrättsliga inslag (prop 1987/88:137 s. 31-33). Med hänsyn till att rätten i ärenden om vägran av erkännande respektive prövning av åklagarens beslut om justering inte har att göra någon materiell prövning utan att det endast är fråga om en formell prövning föreligger inte samma skäl till särreglering som för ärenden om kontaktförbud. Någon anledning till att införa regler som avviker från ärendelagen föreligger därmed inte.

4.6 Sekretess

Förslag: Sekretess ska gälla i ärende om erkännande av en skyddsåtgärd enligt förordningen om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon närstående till denne lider men om uppgiften röjs.

Skälen för förslaget: Sekretess gäller i kontaktförbudsärenden för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon denne närstående lider men om uppgiften röjs (35 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen [2009:400]). Sekretessen följer ärendet och gäller oberoende av vilken myndighet som hanterar frågan (prop. 1987/88:137 s. 38). Sekretessen gäller däremot inte för beslut i ärendet.

Precis som i ärenden om kontaktförbud kommer det vid åberopande av en utländsk skyddsåtgärd enligt förordningen finnas uppgifter för vilka sekretess bör gälla. Bestämmelsen i 35 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen bör därför kompletteras med en föreskrift om att sekretessen även gäller i ett ärende enligt förordningen. Samma sekretess som vid ärenden enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud kommer därmed att gälla under såväl åklagarens som rättens handläggning av ärenden enligt förordningen. Bestämmelsen är utformad med ett rakt skaderekvisit, vilket innebär att det föreligger en presumtion för offentlighet.

Rätten till partsinsyn gäller även i ärenden om erkännande av en skyddsåtgärd enligt förordningen. I avsnitt 4.3.3 föreslås att en uttrycklig hänvisning till 10 § lagen om kontaktförbud tas med i den förordning som kompletterar den nya lagen. Enligt denna bestämmelse har den skyddade personen och den person som är orsak till fara rätt att ta del av det som har tillförts ärendet på samma sätt som vid kontaktförbudsärenden. Denna rätt gäller med de begränsningar som framgår av 10 kap. 3 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

5 Konsekvenser av förslagen

Ikraftträdandet av EU-förordningen om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor innebär att en ny samarbetsform införs mellan EU:s medlemsstater. Genom de nya bestämmelser som kompletterar förordningen åläggs Åklagarmyndigheten och de allmänna domstolarna nya uppgifter. Det är inte möjligt att nu förutse hur många nya ärenden som kommer att behöva handläggas årligen vid myndigheterna. Det kan konstateras att förordningens ikraftträdande kommer att medföra en ökad ärendemängd, eftersom det är fråga om en ny samarbetsform, men denna ökning får antas bli av begränsad omfattning.

Eftersom den typ av skyddsåtgärder som förordningen omfattar inte förekommer i Sverige kommer de svenska myndigheterna inte att belastas med de uppgifter som är förenade med att utfärda intyg enligt förordningen utan endast fungera som mottagande myndigheter när en skyddsbehövande vill åberopa sin utländska skyddsåtgärd i Sverige. De nya uppgifter som åläggs Åklagarmyndigheten och de allmänna domstolarna med anledning av förordningen är förhållandevis begränsade. Åklagarmyndighetens uppgifter begränsas till att ta emot ett åberopat intyg och vid behov justera det. Åklagarmyndigheten uppmärksammas även på frågan om ett svenskt kontaktförbud bör meddelas, vilket är en uppgift som åklagaren hade haft även utan förordningens regelverk. Rätten har att pröva ansökningar om att vägra erkänna en skyddsåtgärd samt att ompröva åklagarens beslut om justering i överklagade ärenden. Det är oklart hur stor del av de åberopade skyddsåtgärderna som kommer att föranleda beslut om justering eller ansökningar om att vägra erkännande.

Det kan antas att ett antal åberopade skyddsåtgärder även föranleder åklagaren att meddela ett kontaktförbud enligt lagen om kontaktförbud. I dessa situationer kommer rätten kunna dra nytta av en viss samordning av ärendena om de blir föremål för rättens prövning.

Sammantaget görs bedömningen att de eventuella merkostnader som kan uppstå för de berörda myndigheterna med anledning av förordningen är så marginella att de kan finansieras inom befintliga anslag.

6 Ikraftträdande

Förslag: De föreslagna bestämmelserna ska träda i kraft den 1 april 2015.

Skälen för förslaget: Enligt artikel 22 ska förordningen tillämpas från och med den 11 januari 2015. Av samma artikel framgår att förordningen ska gälla för skyddsåtgärder som har meddelats denna dag eller senare, oberoende av när förfarandet har inletts. Bestämmelserna bör därför träda i kraft så snart som möjligt.

7 Författningskommentar

7.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.

Paragrafen anger lagens innehåll. Övervägandena finns i avsnitt 4.1.

Av paragrafen framgår att lagen innehåller kompletterande bestämmelser till EU-förordningen om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor. EU-förordningen är direkt tillämplig i varje medlemsstat. Ytterligare kompletterande bestämmelser finns i förordning.

2 § Åklagare är behörig myndighet enligt förordningen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela föreskrifter om vilka åklagare som är behöriga enligt första stycket.

I paragrafen anvisas behörig myndighet. Övervägandena finns i avsnitt 4.3.2.

I *första stycket* anges att åklagare är behörig myndighet enligt förordningen. Den behöriga myndigheten är bl.a. mottagare när en skyddad person åberopar en utländsk skyddsåtgärd i Sverige

och ska vid behov justera skyddsåtgärden till svenska förhållanden samt är ansvarig för att skjuta upp eller upphäva verkan av erkännandet om skyddsåtgärden har skjutits upp eller upphävts i ursprungsmedlemsstaten.

I *andra stycket* lämnas en upplysning om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen kan meddela föreskrifter om vilka åklagare som är behöriga enligt första stycket. De närmare bestämmelserna finns i förordning.

3 § Behörig domstol enligt artikel 11 är den tingsrätt där behörig åklagare ska föra talan i brottmål i allmänhet.

Behörig domstol enligt artikel 13 är Stockholms tingsrätt.

I paragrafen anvisas behörig domstol. Övervägandena finns i avsnitt 4.4.1.

I *första stycket* anges att behörig domstol enligt artikel 11 är den tingsrätt där behörig åklagare ska föra talan i brottmål i allmänhet. Ett överklagande av åklagarens beslut om att justera en skyddsåtgärd ska alltså göras vid den tingsrätt där den åklagare, som är behörig att handlägga ärenden enligt förordningen, normalt ska föra talan i brottmål. Motsvarande regel gäller vid rättens prövning av kontaktförbud och tillträdesförbud (15 § lagen om kontaktförbud och 14 § lagen [2005:321] om tillträdesförbud vid idrottsarrangemang). Om åklagaren normalt för talan vid flera tingsrätter kan samtliga vara behöriga. Om flera tingsrätter är behöriga är det, precis som vid rättens prövning av ett kontaktförbud, naturligt att åklagaren vidarebefordrar överklagandet till den domstol som med hänsyn till omständigheterna, t.ex. förbudets omfattning eller parternas hemvist, ligger närmast till hands för att pröva frågan (prop. 1987/88:137 s. 48 f.).

I *andra stycket* anges att behörig domstol enligt artikel 13 är Stockholms tingsrätt. Det är alltså Stockholms tingsrätt som är

behörig att pröva ansökningar om vägran av erkännande. Tingsrättens beslut överklagas till Svea hovrätt.

4 § Stockholms tingsrätt får för gemensam handläggning lämna över en ansökan enligt artikel 13 till en annan tingsrätt om det vid den andra tingsrätten finns ett ärende som har nära samband med det förstnämnda ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

Paragrafen innehåller bestämmelser om överlämnande av ärenden från Stockholms tingsrätt till andra tingsrätter. Övervägandena finns i avsnitt 4.5.1.

Av paragrafen framgår att Stockholms tingsrätt för gemensam handläggning får lämna över en ansökan enligt artikel 13 till en annan tingsrätt om det vid den andra tingsrätten finns ett ärende som har nära samband med det förstnämnda ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part. Med ett nära samband till ett annat ärende avses dels ärenden om prövning av ett kontaktförbud mellan samma parter i båda ärendena, dels överklaganden av beslut om justering av samma skyddsåtgärd som ansökan om vägran avser. I det senare fallet avses situationer där någon av parterna i ärendet om vägran av erkännande vid Stockholms tingsrätt också har överklagat åklagarens beslut om justering vid en annan tingsrätt. Bestämelsen medger däremot inga överlämnanden till Stockholms tingsrätt. Ytterligare en förutsättning för ett överlämnande är att detta inte medför avsevärda olägenheter för någon part.

5 § Vid rättens prövning tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I paragrafen föreskrivs att lagen (1996:242) om domstolsärenden ska tillämpas vid rättens prövning. Övervägandena finns i avsnitt 4.4.2.

Tillämpningen av ärendelagen innebär bl.a. att skillnad görs mellan handläggningen av en ansökan och handläggningen av ett överklagande. I linje därmed ska en ansökan om att ett erkännande ska vägras hanteras som en ansökan medan ett överklagande av åklagarens beslut om justering av en skyddsåtgärd ska hanteras som ett överklagande. Tillämpningen av ärendelagen innebär vidare bl.a. att rätten normalt är domför med en lagfaren domare (3 §), att åklagaren har ställning som motpart vid ett överklagande av ett beslut om justering av en skyddsåtgärd (11 §), att förfarandet som huvudregel är skriftligt (13 §), att ärendet normalt inte får avgöras utan att den som är part har fått tillfälle att yttra sig över en uppgift som har tillförts ärendet genom någon annan än parten (22 §), att de skäl som bestämt utgången normalt ska framgå av rättens beslut (28 §) samt att domstolens beslut får överklagas (36 §).

7.2 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

35 kap. Sekretess till skydd för enskild i verksamhet som syftar till att förebygga eller beivra brott, m.m.

Kontaktförbud och andra skyddsåtgärder

5 § Sekretess gäller i ärende enligt lagen (1988:688) om kontaktförbud för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon närstående till denne lider men om uppgiften röjs. *Detsamma gäller i ärende om erkännande av en skyddsåtgärd enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.*

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst sjuttio år.

Paragrafen innehåller bestämmelser om att sekretess gäller i ärenden om kontaktförbud för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon närstående till denne lider men om uppgiften röjs. Sekretessen följer ärendet och gäller oberoende av vilken myndighet som hanterar frågan. Paragrafen är alltså tillämplig såväl hos åklagaren som polisen och en domstol, om saken behandlas där. Genom tillägg i paragrafens första stycke införs en föreskrift om att detsamma gäller i ärende om erkännande av en skyddsåtgärd enligt förordningen om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor. Övervägandena finns i avsnitt 4.6.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 606/2013

av den 12 juni 2013

om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 81.2 a, e och f,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

efter att ha hört Europeiska ekonomiska och sociala kommittén,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

(1) Unionen har som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa där den fria rörligheten för personer säkerställs och möjligheten till rättslig prövning underlättas, särskilt genom principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden av rättsliga myndigheter på det civilrättsliga området. I syfte att gradvis upprätta ett sådant område ska unionen besluta om åtgärder rörande samarbete i civilrättsliga frågor som har gränsöverskridande verkningar, särskilt när det är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl.

(2) I artikel 81.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt (EUF-fördraget) föreskrivs det att det rättsliga samarbetet i civilrättsliga frågor som har gränsöverskridande följder ska bygga på principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden.

(3) I ett gemensamt rättsligt område utan inre gränser är det väsentligt att det finns bestämmelser för att säkerställa ett snabbt och enkelt erkännande och, om tillämpligt, verkställighet i en annan medlemsstat av skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat för att säkerställa att det skydd som ges en fysisk person i en medlemsstat bibehålls och fortsätter att gälla i varje annan medlemsstat till vilken denna person reser eller flyttar. Det bör säkerställas att unionsmedborgares legitima utövande av rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier i enlighet med artikel 3.2 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och artikel 21 i EUF-fördraget inte leder till att de förlorar detta skydd.

(4) Ömsesidigt förtroende vid rättskipning i unionen och målet att säkerställa att skyddsåtgärder snabbare och billigare ska kunna cirkulera i unionen motiverar principen enligt vilken skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat erkänns i alla andra medlemsstater utan att några särskilda förfaranden behövs. Följaktligen bör en skyddsåtgärd som har meddelats i en medlemsstat (nedan kallad *ursprungsmedlemsstaten*) behandlas som om den hade meddelats i den medlemsstaten där erkännandet begärs (nedan kallad *den anmodade medlemsstaten*).

(5) För att uppnå målet om fri rörlighet av skyddsåtgärder i hela unionen är det nödvändigt och lämpligt att bestämmelserna om erkännande och, om tillämpligt, verkställighet av skyddsåtgärder fastställs i en unionsrättsakt som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.

(6) Denna förordning bör tillämpas på skyddsåtgärder som har meddelats i syfte att skydda en person när det föreligger allvarliga skäl för att anse att denna persons liv, fysiska eller psykiska integritet, personliga frihet, säkerhet eller sexuella integritet är utsatt för fara, däribland för att förhindra varje form av könsbaserat våld eller våld i nära relationer som exempelvis fysiskt våld, trakasserier, sexuella övergrepp, förföljelse, hotelser eller andra former av indirekt tvång. Det är viktigt att understryka att denna förordning är tillämplig på alla offer, oavsett om de är offer för könsbaserat våld eller inte.

(7) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem ⁽³⁾ säkerställer att brottsoffer får den information och det stöd som behövs.

⁽¹⁾ EUT C 113, 18.4.2012, s. 56.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 22 maj 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 juni 2013.

⁽³⁾ EUT L 315, 14.11.2012, s. 57.

- (8) Denna förordning kompletterar direktiv 2012/29/EU. Det faktum att en person är föremål för en skyddsåtgärd som har meddelats i civilrättsliga frågor utesluter inte nödvändigtvis att personen kan definieras som brottsoffer enligt det direktivet.
- (9) Tillämpningsområdet för denna förordning ingår i det civilrättsliga samarbetet i den mening som avses i artikel 81 i EUF-fördraget. Denna förordning är endast tillämplig på skyddsåtgärder som har meddelats i civilrättsliga frågor. Skyddsåtgärder som har meddelats i straffrättsliga frågor omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU av den 13 december 2011 om den europeiska skyddsordern⁽¹⁾.
- (10) Begreppet civilrättsliga frågor bör ges en självständig tolkning, i enlighet med unionsrättens principer. För bedömningen av om en skyddsåtgärd är civilrättslig är det inte avgörande om det är en civilrättslig, administrativ eller straffrättslig myndighet som meddelat skyddsåtgärden.
- (11) Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar⁽²⁾ (nedan kallad *Bryssel II-förordningen*). Beslut som fattas enligt Bryssel II-förordningen bör även fortsättningsvis erkännas och verkställas enligt den förordningen.
- (12) Denna förordning tar hänsyn till medlemsstaternas olika rättstraditioner och påverkar inte de nationella systemen för beslut om skyddsåtgärder. Denna förordning innebär ingen skyldighet för medlemsstaterna att ändra sina nationella system så att skyddsåtgärder kan meddelas i civilrättsliga frågor för att tillämpa denna förordning eller att införa skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor för tillämpningen av denna förordning.
- (13) För att ta hänsyn till de olika typer av myndigheter som meddelar skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor i medlemsstaterna, och till skillnad från vad som är fallet inom andra områden för rättsligt samarbete, ska denna förordning gälla beslut från både rättsliga och administrativa myndigheter, under förutsättning att det beträffande de senare erbjuda garantier framför allt vad gäller sin opartiskhet och parternas rätt till rättslig överprövning. Under inga omständigheter bör polismyndigheter betraktas som utfärdande myndigheter i den mening som avses i denna förordning.
- (14) På grundval av principen om ömsesidigt erkännande bör skyddsåtgärder som meddelats i civilrättsliga frågor i ursprungsmedlemsstaten erkännas som skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor enligt denna förordning i den anmodande medlemsstaten.
- (15) I enlighet med principen om ömsesidigt erkännande motsvarar erkännandet skyddsåtgärdens varaktighet. Med hänsyn till skillnaderna mellan olika skyddsåtgärder enligt medlemsstaternas lagstiftning, särskilt när det gäller deras varaktighet, och det faktum att denna förordning i regel kommer att tillämpas i brådskande situationer, bör emellertid verkan av erkännandet enligt denna förordning som ett undantag begränsas till en period på tolv månader från och med utfärdandet av det intyg som föreskrivs i denna förordning, oavsett om skyddsåtgärden i sig har längre varaktighet (oberoende av om åtgärden är tillfällig, tidsbegränsad eller gäller på obestämd tid).
- (16) I fall då skyddsåtgärdens varaktighet överstiger tolv månader bör inte begränsningen av erkännandets verkan enligt denna förordning inverka på den skyddade personens rättighet att återropa skyddsåtgärden enligt en annan tillgänglig unionsrättsakt som föreskriver erkännande eller att ansöka om nationella skyddsåtgärder i den anmodande medlemsstaten.
- (17) Begränsningen av erkännandets verkan utgör ett undantag på grund av den särskilda arten av denna förordnings syfte, och bör inte tjäna som prejudikat för andra instrument på privaträttens område.
- (18) Denna förordning bör endast behandla erkännande av den skyldighet som åläggs genom en skyddsåtgärd. Den bör inte reglera förfarandena för genomförande eller verkställighet av skyddsåtgärden och omfattar inte heller eventuella sanktioner som kan komma att åläggas vid överträdelse, i den anmodade medlemsstaten, av den skyldighet som meddelas genom skyddsåtgärden. Dessa frågor bör överlåtas åt lagstiftningen i den medlemsstaten. I enlighet med unionsrättens allmänna principer, och i synnerhet principen om ömsesidigt erkännande, måste medlemsstaterna dock se till att skyddsåtgärder som erkänns enligt denna förordning kan få effekt i den anmodande medlemsstaten.

(1) EUT L 338, 21.12.2011, s. 2.

(2) EUT L 338, 23.12.2003, s. 1.

- (19) Skyddsåtgärder som omfattas av denna förordning bör ge skydd åt den skyddade personen i dennes bostad eller på dennes arbetsplats eller på annan plats som den personen besöker regelbundet, till exempel en bostad som tillhör nära släktingar eller den skola eller utbildningsanstalt som personens barn går i. Oavsett om platsen i fråga eller omfattningen av området som skyddsåtgärden omfattar beskrivs i skyddsåtgärden med en eller flera specifika adresser, eller genom hänvisning till ett avgränsat område som den person som är orsak till fara inte får närma sig eller beträda (eller en kombination av de båda), avser erkännandet av den skyldighet som ålagts genom skyddsåtgärden det syfte som platsen har för den skyddade personen snarare än den specifika adressen.
- (20) Mot bakgrund av ovanstående och förutsatt att skyddsåtgärdens art och de väsentliga delarna i denna bibehålls, bör den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten tillåtas justera sakuppgifterna avseende skyddsåtgärden i de fall då detta är nödvändigt för att erkännandet av skyddsåtgärden ska kunna få praktisk effekt i den anmodade medlemsstaten. Sakuppgifter innefattar adressen, platsen eller det minimiavstånd som den person som är orsak till fara måste iakttas till den skyddade personen, adressen eller platsen. Skyddsåtgärdens art och civilrättsliga karaktär får dock inte påverkas genom en sådan justering.
- (21) I syfte att underlätta en eventuell justering av skyddsåtgärden, bör intyget ange om den adress som anges i skyddsåtgärden är en bostad, arbetsplats eller en plats som den skyddade personen besöker regelbundet. Dessutom bör intyget också, i tillämpliga fall, innehålla uppgift om det avgränsade område (ungefärlig radie från den specifika adressen) inom vilket den skyldighet som genom skyddsåtgärden åläggs den person som är orsak till fara gäller.
- (22) För att underlätta fri rörlighet av skyddsåtgärder i unionen bör det i denna förordning införas en enhetlig mall för intyg och föreskrivas att ett flerspråkigt standardformulär ska upprättas för detta ändamål. Den utfärdande myndigheten bör på begäran av den skyddade personen utfärda intyget.
- (23) Fria textfält i det flerspråkiga standardformuläret för intyget bör vara så begränsade som möjligt, så att översättningar eller translittereringar i de flesta fall kan tillhandahållas utan kostnader för den skyddade personen genom att standardformuläret används på berört språk. Eventuella kostnader för nödvändig översättning utöver
- texten i det flerspråkiga standardformuläret ska fördelas i enlighet med vad som föreskrivs i ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.
- (24) Om ett intyg innehåller fritext bör den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten avgöra om översättning eller translitterering behövs. Detta bör dock inte utesluta att den skyddade personen eller den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten på eget initiativ tillhandahåller en översättning eller translitterering.
- (25) För att säkerställa möjligheten för den person som är orsak till fara att tillvarata sina rättigheter, i de fall då skyddsåtgärden meddelats i partens uteråd eller i ett förfarande där personen inte underrättas på förhand ("ex parte-förfarande"), bör det endast vara möjligt att utfärda intyget om den personen har haft möjlighet att föra talan mot skyddsåtgärden. För att undvika att åtgärderna kringgås och med beaktande av den brådskan natur som vanligen kännetecknar fall som kräver skyddsåtgärder, bör det emellertid inte fordras att tidsperioden för att föra talan har löpt ut innan ett intyg kan utfärdas. Intyget bör utfärdas så fort som skyddsåtgärden blivit verkställbar i ursprungsmedlemsstaten.
- (26) Med beaktande av målen beträffande enkelhet och skyndsamt föreskrivs i denna förordning enkla och snabba metoder som ska användas i syfte att underrätta den person som är orsak till fara om etapperna i förfarandet. Dessa specifika metoder för underrättelse bör inte gälla annat än vid tillämpning av denna förordning med hänsyn till att dess innehåll är av särskild karaktär, bör inte tjäna som prejudikat för andra instrument på privaträttsens område och bör inte inverka på en medlemsstats eventuella skyldigheter i fråga om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civilrättslig natur till följd av ett bilateralt eller multilateralt avtal som ingåtts mellan den medlemsstaten och ett tredjeland.
- (27) När den person som är orsak till fara underrättas om intyget, och vid justering av sakuppgifter avseende en skyddsåtgärd i den anmodade medlemsstaten, bör vederbörlig hänsyn tas till den skyddade personens intresse av att inte få sina kontaktuppgifter eller information om var han eller hon befinner sig röjda. Sådana uppgifter bör inte röjas för den person som är orsak till fara såvida inte sådant röjande är nödvändigt för att skyddsåtgärden ska kunna efterlevas eller verkställas.
- (28) Utfärdandet av intyget bör inte kunna överklagas.

- (29) Intyget bör rättas när det på grund av ett uppenbart fel eller en uppenbar oriktighet (t.ex. ett skrivfel eller ett fel vid transkription eller avskrift) inte korrekt återger skyddsåtgärden, eller bör återkallas när det är uppenbart att det beviljades felaktigt, t.ex. när det användes för en åtgärd som inte omfattas av denna förordning eller när det har utfärdats i strid med kraven för utfärdande.
- (30) Den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten bör, på begäran, hjälpa den skyddade personen att få information om inför vilka myndigheter i den anmodade medlemsstaten skyddsåtgärden ska återopas eller verkställigheten sökas.
- (31) För att rättskipningen ska fungera väl bör man undvika att inbördes oförenliga avgöranden fattas i olika medlemsstater. Därför bör det i denna förordning föreskrivas en grund för att vägra erkännande eller verkställighet av skyddsåtgärden när skyddsåtgärden är oförenlig med en dom som har meddelats eller erkänts i den anmodade medlemsstaten.
- (32) Under exceptionella omständigheter kan det vara motiveerat att domstolarna i den anmodade medlemsstaten har möjlighet att vägra erkänna eller verkställa en skyddsåtgärd om tillämpningen av skyddsåtgärden skulle vara uppenbart oförenlig med grunderna för den medlemsstatens rättsordning. Domstolarna bör dock inte ha möjlighet att tillämpa detta undantag med hänvisning till grunderna för rättsordningen i syfte att vägra erkänna eller verkställa en skyddsåtgärd om det skulle vara oförenligt med de rättigheter som föreskrivs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt artikel 21.
- (33) Om skyddsåtgärden skjuts upp eller upphävs, eller om intyget återkallas i ursprungsmedlemsstaten, bör de behöriga myndigheterna i den anmodade medlemsstaten, när det relevanta intyget lämnas in, skjuta upp eller upphäva verkan av erkännandet och i tillämpliga fall verkställigheten av skyddsåtgärden
- (34) En skyddad person bör ha faktisk möjlighet till rättslig prövning i andra medlemsstater. För att säkerställa sådan faktisk möjlighet i förfaranden som omfattas av denna förordning ska rättshjälp tillhandahållas i enlighet med rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister ⁽¹⁾.
- (35) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna åläggas att inom ramen för det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG ⁽²⁾ lämna vissa upplysningar om sina nationella regler och förfaranden rörande civilrättsliga skyddsåtgärder. Den information som medlemsstaterna lämnar bör göras tillgänglig genom den europeiska e-juridikportalen.
- (36) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter med avseende på fastställande och senare ändringar av de formulär som avses i denna förordning. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽³⁾.
- (37) Granskningsförfarandet bör användas vid antagandet av genomförandeakter om fastställande och senare ändringar av de formulär som avses i denna förordning.
- (38) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Förordningen strävar efter att garantera rätten till försvar och en opartisk domstol enligt artiklarna 47 och 48 i denna. Denna förordning bör tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (39) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att fastställa regler för en enkel och snabb mekanism för erkännande av skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat i civilrättsliga frågor, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (40) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, som är fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.

⁽¹⁾ EGT L 26, 31.1.2003, s. 41.

⁽²⁾ EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.

⁽³⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (41) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.
- (42) Europeiska datatillsynsmannen avgav ett yttrande den 17 oktober 2011 ⁽¹⁾ baserat på artikel 41.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter ⁽²⁾.

ger en person som är orsak till fara en eller flera av följande skyldigheter i avsikt att skydda en annan person när den senare personens fysiska eller psykiska integritet kan vara utsatt för fara:

- a) Förbud mot eller föreskrift avseende beträdande av den plats där den skyddade personen bor, arbetar, regelbundet besöker eller vistas.
- b) Förbud mot eller föreskrift avseende alla typer av kontakter med den skyddade personen, inklusive per telefon, elektronisk eller vanlig post, fax eller på något annat sätt.
- c) Förbud mot eller föreskrift avseende att komma den skyddade personen närmare än ett visst fastställt avstånd.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

Denna förordning fastställer regler för en enkel och snabb mekanism för erkännande av skyddsåtgärder som har meddelats i en medlemsstat i civilrättsliga frågor.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska gälla skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor som meddelats av en utfärdande myndighet i den mening som avses i artikel 3.4.
2. Denna förordning ska gälla gränsöverskridande fall. Med avseende på tillämpningen av denna förordning ska ett fall anses vara gränsöverskridande när erkännande av en skyddsåtgärd som meddelats i en medlemsstat begärs i en annan medlemsstat.
3. Denna förordning ska inte tillämpas på skyddsåtgärder som omfattas av förordning (EG) nr 2201/2003.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *skyddsåtgärd*: ett beslut, oavsett beteckning, som har meddelats av den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med dess nationella lagstiftning och som åläg-

2. *skyddad person*: den fysiska person som är föremål för det skydd som ges enligt en skyddsåtgärd.
3. *person som är orsak till fara*: den fysiska person som ålagts en eller flera av de skyldigheter som avses i led 1.
4. *utfärdande myndighet*: varje rättslig myndighet, eller varje annan myndighet som i en medlemsstat getts behörighet i frågor som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning, under förutsättning att en sådan annan myndighet erbjuder parterna garantier i fråga om opartiskhet och att dess beslut avseende skyddsåtgärder kan, i enlighet med lagen i medlemsstaten där den är verksam, bli föremål för överprövning av en rättslig myndighet och att de har liknande giltighet och verkan som ett beslut av en rättslig myndighet i samma fråga.
5. *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där skyddsåtgärden har meddelats.
6. *anmodad medlemsstat*: den medlemsstat där erkännande och, i tillämpliga fall, verkställighet av skyddsåtgärden begärs.

KAPITEL II

ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV SKYDDSÅTGÄRDER

Artikel 4

Erkännande och verkställighet

1. En skyddsåtgärd som en medlemsstat meddelat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att något särskilt förfarande behöver användas och ska vara verkställbar utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.

⁽¹⁾ EUT C 35, 9.2.2012, s. 10.

⁽²⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

2. En skyddad person som i den anmodade medlemsstaten vill åberopa en skyddsåtgärd som ursprungsmedlemsstaten meddelat ska tillhandahålla den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten

- a) en kopia av skyddsåtgärden som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att fastställa dess äkthet,
- b) det intyg som utfärdats i ursprungsmedlemsstaten enligt artikel 5, och
- c) vid behov, en translitterering och/eller en översättning av intyget enligt artikel 16.

3. Intygets rättsverkningar ska inte gå utöver vad som följer av skyddsåtgärdens verkställbarhet.

4. Oavsett om skyddsåtgärden har en längre varaktighet ska verkan av ett erkännande enligt punkt 1 begränsas till en period på tolv månader, från och med utfärdandet av intyget.

5. Förfarandet för verkställighet av skyddsåtgärder ska regleras av den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

Artikel 5

Intyg

1. Den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten ska på begäran av den skyddade personen utfärda intyget genom att använda det flerspråkiga standardformulär som upprättats i enlighet med artikel 19 och som innehåller den information som föreskrivs i artikel 7.

2. Utfärdandet av intyget ska inte kunna överklagas.

3. På begäran av den skyddade personen ska den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten förse den skyddade personen med en translitterering och/eller översättning av intyget med hjälp av det flerspråkiga standardformulär som upprättats i enlighet med artikel 19.

Artikel 6

Villkor för utfärdande av intyget

1. Intyget får endast utfärdas om den person som är orsak till fara har underrättats om skyddsåtgärden i enlighet med ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

2. Om en skyddsåtgärd har meddelats i en parts utvevar, får ett intyg utfärdas endast om den person som är orsak till fara har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling eller, om tillämpligt, på annat sätt har informerats i enlighet med ursprungsmedlemsstatens lagstiftning om att förfarandet inletts i tillräckligt god tid och på lämpligt sätt för att vederbörande ska kunna förbereda sin talan.

3. Om en skyddsåtgärd meddelats i ett förfarande som inte föreskriver att den person som är orsak till fara ska underrättas på förhand om förfarandet ("ex parte-förfarande") får intyget endast utfärdas om den personen hade rätt att överklaga skyddsåtgärden enligt ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

Artikel 7

Intygets innehåll

Intyget ska innehålla följande uppgifter:

- a) Den utfärdande myndighetens namn och adress samt kontaktuppgifter.
- b) Ärendenummer.
- c) Datum för utfärdande av intyget.
- d) Uppgifter om den skyddade personen: namn, födelsedatum och födelseort, om denna uppgift är tillgänglig, och den adress som ska användas för underrättelse, som ska föregås av en väl synlig varning att den adressen kan komma att röjas för den person som är orsak till fara.
- e) Uppgifter om den person som är orsak till fara; namn, födelsedatum och födelseort, om denna uppgift är tillgänglig, och den adress som ska användas för underrättelse.
- f) Alla nödvändiga uppgifter för verkställigheten av skyddsåtgärden, inklusive, i tillämpliga fall, typen av åtgärd och den skyldighet som genom denna åläggs den person som är orsak till fara samt angivande av funktionen för den plats och/eller det avgränsade område som denna person åläggs förbud att närma sig eller beträda.
- g) Skyddsåtgärdens varaktighet.

h) Varaktigheten för erkännandets verkan enligt artikel 4.4.

- i) En förklaring om att de krav som föreskrivs i artikel 6 har uppfyllts.
- j) Information om de rättigheterna som tillerkänns enligt artiklarna 9 och 13.
- k) I hänvisningssyfte, den fullständiga titeln på denna förordning.

Artikel 8

Underrättelse om intyget till den person som är orsak till fara

1. Den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten ska underrätta den person som är orsak till fara om intyget, och om den omständigheten att utfärdandet av intyget resulterar i erkännande och, i tillämpliga fall, verkställighet av skyddsåtgärden i samtliga medlemsstater enligt artikel 4.

2. Om den person som är orsak till fara bor i ursprungsmedlemsstaten ska underrättelsen ske i enlighet med den medlemsstatens lag. Om den person som är orsak till fara bor i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten eller i ett tredjeland, ska underrättelsen ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande.

Situationer där adressen till den person som är orsak till fara är okänd eller där denna person vägrar att motta underrättelsen ska regleras av ursprungsmedlemsstatens lag.

3. Var den skyddade personen befinner sig eller andra kontaktuppgifter för denna person ska inte röjas för den person som är orsak till fara såvida inte röjandet är nödvändigt för efterlevnaden eller verkställigheten av skyddsåtgärden.

Artikel 9

Rättelse eller återkallelse av intyget

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.2 och på begäran av den skyddade personen eller den person som är orsak till fara till den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten eller på den myndighetens eget initiativ ska intyget

- a) rättas när det på grund av ett skrivfel föreligger en brist på överensstämmelse mellan skyddsåtgärden och intyget, eller

- b) återkallas, när det är uppenbart att intyget beviljades felaktigt med beaktande av de krav som föreskrivs i artikel 6 och tillämpningsområdet för denna förordning.

2. Förfarandet, inbegripet ett eventuellt överklagande, när det gäller rättelse eller återkallelse av intyget ska regleras av ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

Artikel 10

Stöd till den skyddade personen

På begäran av den skyddade personen ska den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten bistå den personen med att få information som gjorts tillgänglig i enlighet med artiklarna 17 och 18 om inför vilka myndigheter i den anmodade medlemsstaten skyddsåtgärden ska åberopas eller verkställighet begäras.

Artikel 11

Justering av skyddsåtgärden

1. Den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten ska, i den utsträckning det är nödvändigt, justera sakuppgifterna avseende skyddsåtgärden för att skyddsåtgärden ska kunna få effekt i denna medlemsstat.

2. Förfarandet för justering av skyddsåtgärden ska regleras av den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

3. Den person som är orsak till fara ska underrättas om justeringen av skyddsåtgärden.

4. Om den person som är orsak till fara bor i den anmodade medlemsstaten, ska underrättelsen ske i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning. Om den person som är orsak till fara bor i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten eller i ett tredjeland, ska underrättelsen ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande.

Situationer där adressen till den person som är orsak till fara är okänd eller där denna person vägrar att motta underrättelsen ska regleras av den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

5. Den skyddade personen eller den person som är orsak till fara får överklaga justeringen av skyddsåtgärden. Förfarandet för överklagande ska regleras av den anmodade medlemsstatens lagstiftning. Ett överklagande ska emellertid inte ha någon suspensiv verkan.

Artikel 12

Ingen omprövning i sak

En skyddsåtgärd som har meddelats i ursprungsmedlemsstaten får aldrig omprövas i sak i den anmodade medlemsstaten.

Artikel 13

Vägran av erkännande eller verkställighet

1. Erkännande och, i tillämpliga fall, verkställighet av skyddsåtgärden ska vägras, efter ansökan från den person som är orsak till fara, i den mån ett sådant erkännande

- a) uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen i den anmodade medlemsstaten, eller
- b) är oförenligt med en dom som har meddelats eller erkänts i den anmodade medlemsstaten.

2. Ansökan om att erkännandet eller verkställigheten ska vägras ska göras vid den domstol i den anmodade medlemsstaten som den medlemsstaten anmält till kommissionen i enlighet med artikel 18.1 a iv.

3. Erkännandet av skyddsåtgärden får inte vägras på grund av att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte tillåter en sådan åtgärd på grundval av samma omständigheter.

Artikel 14

Uppskjutande eller upphävande av erkännande eller verkställighet

1. Om skyddsåtgärden skjuts upp eller upphävs i ursprungsmedlemsstaten eller dess verkställbarhet skjuts upp eller begränsas eller om intyget återkallas i enlighet med artikel 9.1 b, ska den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten på begäran av den skyddade personen eller den person som orsakar fara utfärda ett intyg som anger detta uppskjutande, denna begränsning eller detta upphävande genom att använda det flerspråkiga standardformulär som upprättats i enlighet med artikel 19.

2. Efter det att den skyddade personen eller den person som orsakar fara har lämnat in intyget utfärdat i enlighet med punkt 1, ska den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten skjuta upp eller upphäva verkan av erkännandet och i tillämpliga fall verkställigheten av skyddsåtgärden.

KAPITEL III

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 15

Legalisering och andra liknande formaliteter

Ingen legalisering eller annat liknande förfarande får krävas med avseende på handlingar som utfärdats i en medlemsstat inom ramen för denna förordning.

Artikel 16

Translitterering eller översättning

1. Alla translittereringar eller översättningar som krävs enligt denna förordning ska vara till det officiella språket, eller ett av de officiella språken, i den anmodade medlemsstaten, eller till något annat officiellt språk vid unionens institutioner som den medlemsstaten har angett att den kan godta.

2. Med förbehåll för vad som föreskrivs i artikel 5.3 ska översättningar enligt denna förordning göras av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

Artikel 17

Information som görs tillgänglig för allmänheten

Medlemsstaterna ska inom ramen för det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättades genom beslut 2001/470/EG, och i syfte att göra informationen tillgänglig för allmänheten, tillhandahålla en beskrivning av de nationella regler och förfaranden som rör skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor, inklusive vilken typ av myndigheter som är behöriga på de områden som omfattas av denna förordning.

Medlemsstaterna ska löpande uppdatera den informationen.

Artikel 18

Överföring av information från medlemsstaterna

1. Senast den 11 juli 2014 ska medlemsstaterna överlämna följande information till kommissionen:

- a) Vilken typ av myndigheter som är behöriga på de områden som omfattas av denna förordning och, i förekommande fall, ange
 - i) vilka myndigheter som är behöriga att meddela skyddsåtgärder och utfärda intyg i enlighet med artikel 5,
 - ii) de myndigheter inför vilka en skyddsåtgärd som meddelats i en annan medlemsstat ska åberopas och/eller som är behöriga att verkställa en sådan åtgärd,

iii) vilka myndigheter som är behöriga att justera skyddsåtgärder i enlighet med artikel 11.1,

iv) till vilka domstolar en ansökan om att vägra erkännande och, i förekommande fall, verkställighet ska lämnas in i enlighet med artikel 13.

b) Vilket eller vilka språk som godtas för de översättningar som avses i artikel 16.1.

2. Kommissionen ska göra den information som avses i punkt 1 tillgänglig för allmänheten på lämpligt sätt, särskilt via webbplatsen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 19

Fastställande och senare ändringar av formulären

Kommissionen ska anta genomförandeakter om fastställande och senare ändringar av de formulär som avses i artiklarna 5 och 14. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 20.

Artikel 20

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 12 juni 2013.

På Europaparlaments vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 21

Översyn

Senast den 11 januari 2020 ska kommissionen lägga fram en rapport om tillämpningen av förordningen för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändringar.

Artikel 22

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 11 januari 2015.

Denna förordning ska gälla för skyddsåtgärder som meddelats den 11 januari 2015 eller senare, oberoende av när förfarandet har inletts.

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 939/2014**av den 2 september 2014****om fastställande av de intyg som avses i artiklarna 5 och 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor**

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor ⁽¹⁾, särskilt artikel 19, och

av följande skäl:

- (1) För att sörja för en korrekt tillämpning av förordning (EU) nr 606/2013 bör två intyg fastställas.
- (2) Förenade kungariket och Irland är bundna av förordning (EU) nr 606/2013 och är följaktligen bundna av denna förordning.
- (3) Danmark är inte bundet av förordning (EU) nr 606/2013 och inte heller av denna förordning.
- (4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från den kommitté för ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor som inrättades genom förordning (EG) nr 606/2013.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Det formulär som ska användas för tillämpningen av det intyg som avses i artikel 5 i förordning (EU) nr 606/2013 ska vara det som anges i bilaga I som formulär I.
2. Det formulär som ska användas för tillämpningen av det intyg som avses i artikel 14 i förordning (EU) nr 606/2013 ska vara det som anges i bilaga II som formulär II.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 11 januari 2015.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 2 september 2014.

På kommissionens vägnar

José Manuel BARROSO

Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 181, 29.6.2013, s. 4.

BILAGA I

FORMULÄR I

Intyg som utfärdas i enlighet med artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor ⁽¹⁾

1. Datum för meddelande av skyddsåtgärden (dd/mm/åååå):

2. Datum då skyddsåtgärden blev verkställbar om ej samma som ovan [frivilligt] (dd/mm/åååå):

3. Referensnummer för skyddsåtgärden [frivilligt]:

4. Myndighet som meddelat skyddsåtgärden, om ej densamma som utfärdar intyget [frivilligt]
 - 4.1. Officiellt namn:
 - 4.2. Fullständig adress
 - 4.2.1. Gatuadress/postbox:
 - 4.2.2. Ort:
 - 4.2.3. Postnummer:
 - 4.2.4. Medlemsstat
 AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 FR HR HU IE IT LT LU LV MT NL
 PL PT RO SE SI SK UK
 Annan:
 - 4.3. Tfn
 - 4.4. Fax [frivilligt]:
 - 4.5. E-post: [frivilligt]:
 - 4.6. Kontaktperson [frivilligt]
 - 4.6.1. För- och efternamn:

5. Datum för utfärdande av intyget (dd/mm/åååå):

⁽¹⁾ Ytterligare information om nationella skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor i EU:s medlemsstater som tillhandahålls av medlemsstaterna inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket finns på e-juridikportalen.

6. **Intygets referensnummer:**7. **Myndighet som utfärdar intyget**

7.1. Officiellt namn:

7.2. Fullständig adress

7.2.1. Gatuadress/postbox:

7.2.2. Ort:

7.2.3. Postnummer:

7.2.4. Medlemsstat

- AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 FR HR HU IE IT LT LU LV MT NL
 PL PT RO SE SI SK UK
 Annan:

7.3. Tfn

7.4. Fax [frivilligt]:

7.5. E-post: [frivilligt]:

7.6. Kontaktperson [frivilligt]

7.6.1. För- och efternamn:

7.6.2. Tfn [frivilligt]:

7.6.3. Fax [frivilligt]:

7.6.4. E-post: [frivilligt]:

7.6.5. Ange det eller de språk som kan användas för eventuell kontakt med den utfärdande myndigheten, utöver de officiella språk som krävs för transkription eller översättning av intyget [frivilligt]

- BG ES CS DE ET EL EN FR GA HR
 IT LV LT HU MT NL PL PT RO SK
 SL FI SV
 Annat:

8. **Uppgifter om den skyddade personen:**

8.1. För- och efternamn:

8.2. Födelsedatum (d/mm/åååå):

3.9.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 263/13

- 8.3. Födelseort [frivilligt]:
- 8.4. Identitetsnummer [frivilligt]:
- 8.5. Postadress för underrättelse till den skyddade personen. **Observera att denna adress kan komma att röjas för den person som är orsak till fara.**

8.5.1. Gatuadress/postbox:

8.5.2. Ort:

8.5.3. Postnummer:

8.5.4. Land

- AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 FR HR HU IE IT LT LU LV MT NL
 PL PT RO SE SI SK UK
 Annat:

8.5.5. E-post: [frivilligt]:

9. Uppgifter om den person som är orsak till fara

9.1. För- och efternamn:

9.2. Födelsedatum (d/mm/åååå) [frivilligt]:

9.3. Födelseort [frivilligt]:

9.4. Identitetsnummer [frivilligt]:

9.5. Postadress för underrättelse

9.5.1. Gatuadress/postbox:

9.5.2. Ort:

9.5.3. Postnummer:

9.5.4. Land

- AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 FR HR HU IE IT LT LU LV MT NL
 PL PT RO SE SI SK UK
 Annat:

9.5.5. E-post: [frivilligt]:

10. Specifikation av den skyddsåtgärd som intyget gäller

10.1. Vilka av följande skyldigheter har genom skyddsåtgärden ålagts den person som är orsak till fara? (Skyddsåtgärden kan omfatta flera typer av skyldigheter.)

10.1.1. **Ett förbud mot eller en föreskrift avseende beträdande av de(n) plats(er) där den skyddade personen bor, arbetar, regelbundet besöker eller vistas**

10.1.1.1. Ange **adressen** till den plats som förbudet eller föreskriften avser, om en specifik adress finns tillgänglig [frivilligt]

10.1.1.1.1. Fullständig adress

10.1.1.1.1.1. Gatuadress/postbox:

10.1.1.1.1.2. Ort:

10.1.1.1.1.3. Postnummer:

10.1.1.1.1.4. Medlemsstat

- AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 HR HU IE IT LT LU LV MT NL PL
 PT RO SE SI SK UK
 Annan:

10.1.1.2. Ange den berörda platsens **funktion** eller omfattningen av det område som skyddsåtgärden täcker

10.1.1.2.1. den skyddade personens bostad

10.1.1.2.2. den skyddade personens arbetsplats

10.1.1.2.3. en plats som den skyddade personen regelbundet besöker eller vistas på

Specificera **typen av plats**:

10.1.1.2.3.1. skola eller utbildningsanstalt

10.1.1.2.3.2. släktingars eller vänners bostad

10.1.1.2.3.3. gudstjänstlokal

10.1.1.2.3.4. sjukhus eller sjukvårdsinrättning

10.1.1.2.3.5. annan:

10.1.1.3. Ange om den skyldighet som genom skyddsåtgärden åläggs den person som är orsak till fara avser **ett avgränsat område**

10.1.1.3.1. Nej, skyddsåtgärden avser bara den specifika adress som anges

10.1.1.3.2. Ja, skyddsåtgärden avser en ungefärlig radie från den specifika adressen på (i meter):

- 10.1.1.4 Om skyddsåtgärden endast innehåller en **föreskrift om tillträde till den plats som anges ovan**, specificera innehållet i denna föreskrift:

En annan ort kan läggas till genom att ange uppgifterna på ett separat blad som bifogas till detta formulär

- 10.1.2. **Ett förbud mot eller en föreskrift avseende alla slag av kontakt med den skyddade personen, inklusive per telefon, e-post, vanlig post, fax eller på något annat sätt**

- 10.1.2.1. Ange om skyddsåtgärden innehåller en **föreskrift** avseende kontakt, enligt vilken den person som orsakar fara får kontakta den skyddade personen

- 10.1.2.1.1. Nej, skyddsåtgärden innehåller ett **övergripande förbud** som omfattar alla former av kontakt

- 10.1.2.1.2. Ja, skyddsåtgärden medger **vissa former av kontakt** (fler än en ruta kan kryssas för)

- 10.1.2.1.2.1. Vilken **form**?

- telefon
 post
 fax
 e-post och annan elektronisk kommunikation
 via en annan person
 annan:

- Ja, skyddsåtgärden medger **kontakt under vissa omständigheter**

- 10.1.2.1.2.2. Ange dessa omständigheter:

- 10.1.2.1.2.2.1. Praktiska arrangemang för utövande av umgängesrätt med barn till den skyddade personen

- 10.1.2.1.2.2.2. Arrangemang rörande underhållsbidrag till den skyddade personen eller barn till denna

- 10.1.2.1.2.2.3. Andra:

- 10.1.3. **Ett förbud mot eller en föreskrift avseende att komma den skyddade personen närmare än ett visst fastställt avstånd.**

- 10.1.3.1. Ange **på vilket avstånd** den person som är orsak till fara måste hålla sig från den skyddade personen (i meter):

- 10.1.3.2. Om skyddsåtgärden endast innehåller en **föreskrift om att närma sig den skyddade personen**, ange innehållet i denna föreskrift:

10.2. Övriga kommentarer rörande uppgifterna ovan [frivilligt]:**11. Skyddsåtgärdens varaktighet**

Ange **varaktigheten av de skyldigheter** som ålagts den person som är orsak till fara, i fråga om följande:

11.1. Ett förbud mot eller en föreskrift avseende beträdande av den plats där den skyddade personen bor, arbetar, regelbundet är på besök eller vistas

— År

— Månad(er):

— Dagar:

— Annan varaktighet:

Om andra platser har lagts till under punkt 10.1.1, ska skyddsåtgärdernas varaktighet för varje plats anges på ett separat blad som bifogas till detta formulär

11.2. Ett förbud mot eller en föreskrift avseende all sorts kontakt med den skyddade personen, inklusive per telefon, e-post, vanlig post, fax eller på något annat sätt.

— År

— Månad(er):

— Dagar:

— Annan varaktighet:

11.3. Ett förbud mot eller en föreskrift avseende att komma den skyddade personen närmare än ett visst fastställt avstånd.

— År

— Månad(er):

— Dagar:

— Annan varaktighet:

12. Varaktigheten för verkan av erkännandet ⁽²⁾

Ange det datum då verkan av erkännandet upphör att gälla på grundval av den metod som anges i artikel 4.4 (tolv månader från och med dagen för utfärdande av intyget [se fält 5], men inte längre än den ursprungliga skyddsåtgärdens varaktighet [se fält 11]) (dd/mm/åååå):

13. Information om kraven för att utfärda det intyg som föreskrivs i artikel 6 i förordning (EU) nr 606/2013

Observera att 13.1 och 13.2 inte kan kryssas för samtidigt

13.1. Skyddsåtgärden meddelades i partens utemärke**13.1.1. Ange om stämningsansökan eller motsvarande handling delgivits den person som är orsak till fara eller om han eller hon på annat sätt underrättats om att förfarandet inletts, i tillräckligt god tid och på lämpligt sätt för att vederbörande ska kunna förbereda sin talan**

⁽²⁾ Vid förlängning av en första åtgärd med begränsad varaktighet måste ett nytt intyg utfärdas.

3.9.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 263/17

- 13.1.1.1. Ja
- 13.1.1.2. Nej (observera att intyget inte kan utfärdas)
- 13.2. Skyddsåtgärden har meddelats enligt ett förfarande där den person som är orsak till fara inte underrättas på förhand ("**ex parte-förfarande**")
- 13.2.1. Ange om den person som är orsak till fara har haft rätt att överklaga skyddsåtgärden
- 13.2.1.1. Ja
- 13.2.1.2. Nej (observera att intyget inte kan utfärdas)
- 13.3. **Den person som är orsak till fara har underrättats** om skyddsåtgärden
- 13.3.1. Ja
- 13.3.2. Nej (observera att intyget inte kan utfärdas)

14. Upplysningar om de rättigheter som medges enligt artiklarna 9 och 13 i förordning (EU) nr 606/2013

- 14.1. Observera att enligt artikel 9 i förordningen har den skyddade personen eller den person som är orsak till fara rätt att be den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten om en rättelse av intyget (när det på grund av ett skrivfel föreligger en brist på överensstämmelse mellan skyddsåtgärden och intyget) eller om återkallande av intyget (när det är uppenbart att intyget beviljades felaktigt med beaktande av de krav som föreskrivs i artikel 6 och tillämpningsområdet för denna förordning.

En sådan rättelse och/eller ett sådant återkallande kan också beslutas av samma skäl på eget initiativ av den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten.

- 14.2. Observera att den person som är orsak till fara kan utöva den rätt som medges enligt artikel 13 i förordningen: **rätten att vägra erkännande eller verkställighet av skyddsåtgärden** i fall då erkännandet eller verkställigheten a) uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen i den anmodade medlemsstaten, eller b) är oförenligt med en dom som har meddelats eller erkänts i den anmodade medlemsstaten. Den anmodade medlemsstatens lagstiftning gäller. Vägran får inte grunda sig på att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte tillåter en sådan åtgärd på grundval av samma omständigheter.

15. Övrigt

- 15.1. Ange om den skyddade personen har erhållit **rättshjälp** i den utfärdande medlemsstaten i enlighet med rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister [frivilligt].
- 15.1.1. Ja
- 15.1.2. Nej

Utfärdat i:

För att erkännas ska intyget åtföljas av en kopia av skyddsåtgärden som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att fastställa dess äkthet (artikel 4.2 a).

Skriv ut formuläret på det eller de officiella språk som den anmodade medlemsstaten har angett att den kan godta, och stämpla eller bestyrk det på annat sätt.

BILAGA II

FORMULÄR II

Intyg som utfärdas i enlighet med artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor

1. **Datum för utfärdande av intyget (dd/mm/åååå):**

2. **Intygets referensnummer:**

3. **Sökande**
 - 3.1. Ange om sökanden är
 - 3.1.1. den skyddade personen
 - 3.1.2. den person som är orsak till faran
 - 3.2. För- och efternamn:
 - 3.3. Identitetsnummer [frivilligt]:
 - 3.4. Födelsedatum (dd/mm/åååå)
 - 3.5. Födelseort [frivilligt]:

4. **Myndighet som skjutit upp eller upphävt skyddsåtgärden, skjutit upp eller begränsat dess verkställbarhet eller återkallat intyget i enlighet med artikel 9.1. b i förordning (EU) nr 606/2013 (om det inte är samma myndighet som utfärdar detta intyg) [frivilligt]**
 - 4.1. Officiellt namn:
 - 4.2. Fullständig adress
 - 4.2.1. Gatuadress/postbox:
 - 4.2.2. Ort:
 - 4.2.3. Postnummer:
 - 4.2.4. Medlemsstat
 AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 FR HR HU IE IT LT LU LV MT NL
 PL PT RO SE SI SK UK
 Annan:
 - 4.3. Tfn
 - 4.4. Fax [frivilligt]:

3.9.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 263/19

4.5. E-post: [frivilligt]:

4.6. Kontaktperson [frivilligt]

4.6.1. För- och efternamn:

5. Myndighet som utfärdat intyget

5.1. Officiellt namn:

5.2. Fullständig adress

5.2.1. Gatuadress/postbox:

5.2.2. Ort:

5.2.3. Postnummer:

5.2.4. Medlemsstat

- AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI
 FR HR HU IE IT LT LU LV MT NL
 PL PT RO SE SI SK UK
 Annan:

5.3. Tfn

5.4. Fax

5.5. E-post: [frivilligt]:

5.6. Kontaktperson [frivilligt]

5.6.1. För- och efternamn:

5.6.2. Ange det eller de språk som kan användas för eventuell kontakt med den utfärdande myndigheten, utöver de officiella språk som krävs för transkription eller översättning av intyget [frivilligt]

- BG ES CS DE ET EL EN FR GA HR
 IT LV LT HU MT NL PL PT RO SK
 SL FI SV
 Annat:

6. Information om beslut om uppskjutande, begränsning eller upphävande av det erkännande eller den verkställighet som anges i detta intyg

6.1. Datum för beslutet (dd/mm/åååå)

6.2. Beslutets referensnummer:

- 6.3. Specifikation av typen av beslut om uppskjutande, begränsning eller återkallande av erkännande eller verkställighet (fler än en ruta får kryssas i och ytterligare information får lämnas i punkt 7):
- 6.3.1. Uppskjutande av skyddsåtgärden
- 6.3.2. Upphävande av skyddsåtgärden
- 6.3.3. Uppskjutande av skyddsåtgärdens verkställbarhet
- 6.3.4. Begränsning av skyddsåtgärdens verkställbarhet
- 6.3.5. Upphävande av intyget om det är uppenbart att det har beviljats felaktigt, med beaktande av de krav som fastställs i artikel 6 och tillämpningsområde för förordning (EU) nr 606/2013
- 6.3.5.1. Ange vilka av följande omständigheter som råder (fler än en ruta får kryssas för)
- 6.3.5.1.1 intyget har utfärdats för en skyddsåtgärd som inte omfattas av förordning (EU) nr 606/2013
- 6.3.5.1.2 den person som är orsak till fara har inte underrättats om skyddsåtgärden
- 6.3.5.1.3 skyddsåtgärden har meddelats enligt ett förfarande där den person som är orsak till fara inte underrättats på förhand ("ex parte-förfarande") och den person som är orsak till fara inte har haft möjlighet att överklaga skyddsåtgärden
- 6.3.5.1.4 skyddsåtgärden har meddelats i utevaro av den person som är orsak till fara, stämningsansökan eller motsvarande handling har inte delgetts den person som är orsak till fara eller han eller hon har inte på annat sätt informerats om att förfarandet inletts, i tillräckligt god tid och på lämpligt sätt för att vederbörande ska kunna förbereda sin talan
- 6.4 Om detta intyg gäller endast vissa skyddsåtgärder som ingår i intyget enligt artikel 5 i förordning (EU) nr 606/2013 ska dessa anges nedan:

7. Övriga kommentarer rörande uppgifterna ovan (frivilligt):

Utfärdat i:

Detta intyg ska åtföljas av en kopia av det intyg som föreskrivs i artikel 5 förordning (EU) nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.

Skriv ut formuläret på det eller de officiella språk som den anmodade medlemsstaten har angett att den kan godta, och stämpla eller bestyrk det på annat sätt.

Departementsserien 2014

Kronologisk förteckning

1. Gröna boken
Riktlinjer för författningsskrivning. SB.
2. Patent- och marknadsdomstol. Ju.
3. Europeisk skyddsorder
– Samarbete om skydd för hotade och förföljda personer inom EU. Ju.
4. Väldsbejakande extremism i Sverige
– nuläge och tendenser. Ju.
5. Särskilt ömmande omständigheter. Ju.
6. Gårdstödet 2015–2020
– förslag till svenskt genomförande. L.
7. Minskat svartarbete i byggbranschen. Fi.
8. Den mörka och okända historien
Vitbok om övergrepp och kränkningar av romer under 1900-talet. A.
9. En samlad kunskapsstyrning för hälso- och sjukvård och socialtjänst. S.
10. En tydligare beredning av myndighetsföreskrifter. Fi.
11. Sveriges sjätte nationalrapport om klimatförändringar
I enlighet med Förenta Nationernas ramkonvention om klimatförändringar. + Engelsk översättning. M.
12. Ekonomiska effekter av ett längre arbetsliv.
Långsiktiga ekonomiska effekter av Pensionsåldersutredningens förslag. S.
13. Åtalsförordnande enligt 2 kap. brottsbalken. Ju.
14. Genomförande av brottsofferdirektivet. Ju.
15. Ersättning för höga sjuklönkostnader. S.
16. Framtidsfullmakter. Ju.
17. Samordnat ansvar för vissa familjefrågor. S.
18. Den nya polisorganisationen – några frågor om personuppgiftsbehandling m.m. Ju.
19. Statlig ersättning till barn och unga som insjuknat i narkolepsi efter pandemivaccinering. S.
20. Försvaret av Sverige
Starkare försvar för en osäker tid. Fö.
21. Ett gemensamt europeiskt järnvägsområde. N.
22. Stärkt konsumentskydd vid försäkringsförmedling. Fi.
23. Datalagring, EU-rätten och svensk rätt. Ju.
24. Ökad endomarbehörighet i tvistemål. Ju.
25. Nya regler om upphandling. Del 1 + 2. S.
26. Avtal om val av domstol – 2005 års Haagkonvention. Ju.
27. Ökat stöd för underhållsreglering. S.
28. Delaktighet och rättssäkerhet vid psykiatrisk tvångsvård. S.
29. Förtydliganden och förenklingar inom det arbetsmarknadspolitiska regelverket. A.
30. Informationsutbyte vid samverkan mot grov organiserad brottslighet. Ju.
31. Nya steg för en effektivare plan- och bygglag. S.
32. Sweden's fifth national report under the Joint Convention on the safety of spent fuel management and on the safety of radioactive waste management. M.
33. Offentlighet och sekretess för uppgifter i domstolsavgöranden. Ju.
34. Överlämnande av allmänna handlingar för förvaring. Ku.
35. EU-förordning om civilrättsliga skyddsåtgärder. Ju.

Departementsserien 2014

Systematisk förteckning

Arbetsmarknadsdepartementet

- Den mörka och okända historien
Vitbok om övergrepp och kränkningar
av romer under 1900-talet. [8]
- Förtydliganden och förenklingar inom det
arbetsmarknadspolitiska regelverket.
[29]

Finansdepartementet

- Minskat svartarbete i byggbranschen. [7]
- En tydligare beredning av myndighets-
föreskrifter. [10]
- Stärkt konsumentskydd vid
försäkringsförmedling. [22]

Försvarsdepartementet

- Försvaret av Sverige
Starkare försvar för en osäker tid. [20]

Justitiedepartementet

- Patent- och marknadsdomstol. [2]
- Europeisk skyddsorder
– Samarbete om skydd för hotade och
förföljda personer inom EU. [3]
- Våldsbejakande extremism i Sverige.
– nuläge och tendenser. [4]
- Särskilt ömmande omständigheter. [5]
- Åtalsförordnande enligt 2 kap. brotts-
balken. [13]
- Genomförande av brottsofferdirektivet. [14]
- Framtidsfullmakter. [16]
- Den nya polisorganisationen – några frågor
om personuppgiftsbehandling m.m.
[18]
- Datalagring, EU-rätten och svensk rätt.
[23]
- Ökad endomarbehörighet i tvistemål. [24]
- Avtal om val av domstol – 2005 års
Haagkonvention. [26]
- Informationsutbyte vid samverkan mot
grov organiserad brottslighet. [30]

- Offentlighet och sekretess för uppgifter i
domstolsavgöranden. [33]
- EU-förordning om civilrättsliga skydds-
åtgärder. [35]

Kulturdepartementet

- Överlämnande av allmänna handlingar för
förvaring. [34]

Landsbyggsdepartementet

- Gårdsstödet 2015–2020
– förslag till svenskt genomförande. [6]

Miljödepartementet

- Sveriges sjätte nationalrapport om
klimatförändringar
I enlighet med Förenta Nationernas
ramkonvention om klimatförändringar.
+ Engelsk översättning. [11]
- Sweden's fifth national report under the
Joint Convention on the safety of spent
fuel management and on the safety of
radioactive waste management. [32]

Näringsdepartementet

- Ett gemensamt europeiskt järnvägsområde.
[21]

Socialdepartementet

- En samlad kunskapsstyrning för hälso-
och sjukvård och socialtjänst. [9]
- Ekonomiska effekter av ett längre
arbetsliv. Långsiktiga ekonomiska
effekter av Pensionsåldersutredningens
förslag. [12]
- Ersättning för höga sjuklönekostnader. [15]
- Samordnat ansvar för vissa familjefrågor. [17]
- Statlig ersättning till barn och unga som
insjuknat i narkolepsi efter
pandemivaccinering. [19]
- Nya regler om upphandling. Del 1 + 2. [25]
- Ökat stöd för underhållsreglering. [27]

Delaktighet och rättssäkerhet vid
psykiatrisk tvångsvård. [28]

Nya steg för en effektivare plan- och
bygglag. [31]

Statsrådsberedningen

Gröna boken

Riktlinjer för författningsskrivning. [1]